Vaandeldrager

Jaargang 35 - maart 2019 - nummer 128

Regimentsjaardag: invasiekoord voortaan voor alle (oud-) regimentsgenoten

Enhanced Forward Presence Litouwen

En nog veel meer

Colofon

Jaargang 35, nummer 128
De Vaandeldrager verschijnt ieder kwartaal in een oplage van 1.600 exemplaren en wordt verspreid via controlled circulation

Deadline nummer 129
Vrijdag 24 mei

Website:
www.fuseliers.nl

Redactieadres:
Redactie De Vaandeldrager
Postbus 33
5688 ZG Oirschot
T 040 - 2665685
E vaandeldrager@fuseliers.nl

Hoofdredactie:
Henrie Doreleijers, Lkol der Fus b.d.
E vaandeldrager@fuseliers.nl

Eindredactie:
Luc Vermeulen, Kol der Fus b.d
E vaandeldrager@fuseliers.nl

Redactie:
Bataljons- en Regimentscommandant: Lkol der Fus Haran Gorissen
S1 en Regimentskapitein: Kap der Fus Linda van Beek
Bataljons- en regimentsvertegenwoordiger: Melanie Giesen-Schuurmans
Stagiaire Communicatie: Lieke Appelhof
Bataljonsforograaf: Robin Bouwe
Stichting Brigade en Garde: Bgen der Fus b.d. Arie Vermeij
Historische verzameling en Regimentsgeschiedenis: Hans Sonnemans
VOSKNBPI: Nelleke Swinkels - van de Vorst
VOSIBGRPI: Maj der Fus Arjan Luijten
WVGFPI: Bgen der Fus Roland de Jong
WOGFPI: Kap der Fus Mathijs Creemers
Genootschap: Nelleke Swinkels - van de Vorst
Vriendenkring Westenberg: Maj b.d. Arend Brinkman

Fotografie (tenzij anders vermeld):
Garderegiment Fuseliers Prinses Irene

Voorpagina:
Generaal-majoor Hemmes, voorzitter van de VOSKNBPI, bindt het invasiekoord om de schouder van oud-Indiëstrijder Harry Vleeming, voorzitter in ruste van de VOSIB, onder het toeziend oog van de regimentscommandant.

Vormgeving & Druk:
G3M - Grafisch & MultiMedia Management
Zoetermeer - www.g3m.nl

ISSN: 2468-7871

© Copyright:
Stichting Brigade en Garde Prinses Irene

17 Pantserinfanterie Bataljon Garderegiment Fuseliers Prinses Irene

De kern van elk leger wordt gevormd door de militairen die het grondgevecht voeren, de Infanterie.

Infanteristen werken met automatische en semi-automatische handvuurwapens, mortieren en antitankwapens. Ook beschikt de infanterie over geavanceerde communicatie- en laserapparatuur en allerlei soorten nachtzichtapparatuur.

Voor de meest actuele foto's, video's, meningen en reacties zie:

www.fuseliers.nl

www.facebook.com/17painfbatGFPI

www.instagram.com/17_painfbat_gfpi

www.youtube.com/17painfbatGFPI

Inhoud

Van de Redactie 3

Van de Regimentscommandant 3

Van de Stichting Brigade en Garde 4

In memoriam 6

Vereniging Van Veteranen GFPI 6

Vereniging van Oud-Strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene 8

"Wetenswaardigheden van onze vereniging" 8

Herdenken 75 jaar na dato 10

Engelandvaarder en Ireneman Huub Trienekens 100 jaar 10

Vereniging van Oud-Strijders Indië-Bataljons Garderegiment Prinses Irene 11

Bijzondere koorduitreiking 1 februari 11

Reünie Parade Eenheid 11

Jan Twisk 1927-1948: vervolg van Vaandeldrager 127 12

Fuseliers toen en nu…..! 14

Vrienden van de voormalige Westenbergkazerne 16

Mijn periode op de Westenbergkazerne in Schalkhaar, een tijd om nooit te vergeten. 16

Uit de museumvitrine 18

Kunstenaar Herman van den Bosch (1907 – 1993), Brigademan schetsend in oorlogstijd 18

Bataljonsnieuws 21

Koorduitreiking Hedel 21

Bloemengroet 23

Enhanced Forward Presence (eFP) 24

Charlie Compagnie gesettled in winters Litouwen 24

Nieuwjaarscross 27

Regimentsjaardag 2019 27

Sinterklaasfeest 2018 29

Pantserbestrijding als specialisme 29

Verkennersopleiding 17 Verkenningspeloton 30

Aanvraagprocedure invasiekoord 32

Dagorder Regimentscommandant 33

De totstandkoming van de Vaandeldrager wordt mede mogelijk gemaakt door het v-fonds met middelen uit de Nationale Postcode Loterij en de Bank Giro Loterij. Uw deelname aan deze loterij wordt daarom van harte aanbevolen.

Rode Draad
“75 jaar na dato”

Door Hans Sonnemans, Regimentsconservator

In deze en de volgende Vaandeldragers kijken we in het kader van de 75-jarige herdenking van de geallieerde invasie in Normandië terug op de landing van de Prinses Irene Brigade op de Franse kust en de acties op de verschillende vaandelplaatsen, “75 jaar na dato”.

Op 29 september 1943 vertrok het grootste deel van het personeel, vanuit Wrottesleypark bij Wolverhampton, naar de Britse kust bij Harwich, om daar deel uit te gaan maken van de Harwich Defences, onderdeel van het Britse 2e Leger. Eerst in Dovercourt, vanaf 2 januari 1944 bij Frinton on Sea en daarna, vanaf 10 april 1944, weer terug naar Dovercourt.

De nodige aanpassingen in bewapening, uitrusting en kleding werden doorgevoerd om de Brigade klaar te maken voor aansluiting bij het geallieerde invasieleger. Het inmiddels vertrouwde P14 geweer (een wapen uit de Eerste Wereldoorlog, gebruikt door Britse “reserve” eenheden) werd verruild voor het Britse standaard geweer, .303 Lee Enfield Nr 4. en het “schuitje” (hoofddeksel Field Service Cap)) werd vervangen door een baret van grove wollen stof die wat meer doet denken aan de hedendaagse baret.

“75 jaar na dato”
Oefenen met de 3 inch mortier. Iedere gevechtsgroep (in totaal drie, vergelijkbaar met een compagnie) beschikte over een ondersteunings-groep met twee van deze 8 cm mortieren.

“75 jaar na dato”
Natuurlijk moesten alle kisten van de juiste opschriften worden voorzien. Keurig handwerk met sjablonen. Maar liefst drie sergeanten kijken toe (waar-van de rechtse een Pools embleem op de zak van zijn uniform draagt).

Van de Redactie

Tekst: Luitenant-kolonel der Fuseliers b.d. Henrie Doreleijers, hoofdredacteur.

Historisch moment

Tijdens de Regimentsjaardag op 11 januari 2019 heeft de regimentscommandant – op voordracht van de oud-strijders KNBPI – besloten dat het invasiekoord wordt toegekend aan alle militairen die tussen 1945 en 1982 registratief zijn ingedeeld geweest bij het Garde Regiment Fuseliers Prinses Irene. Het besluit is een tastbare blijk van waardering, versterking van onderlinge verbondenheid en verbroedering tussen alle regimentsgenoten. In verschillende rubrieken zal aan dit historisch moment uiteraard aandacht worden besteed.

Uitreiking en aanvragen koord

Op 1 februari heeft de uitreiking aan de oud-strijders van de Indië-bataljons plaatsgevonden. Voor de overige koordgerechtigden wordt een inventarisatie gedaan, verderop in het blad staat een aankondiging waarin de verdere details staan voor het aanvragen.

Deadline kopij Vaandeldrager 129

De uiterste datum waarop de kopij voor de volgende editie, Vaandeldrager 129, ingeleverd moet zijn is vrijdag 24 mei 2019.

Ik wens u allen namens het redactieteam veel leesplezier!

Van de Regimentscommandant

Beste Regimentsgenoten,

Na het genoten kerstverlof is het bataljon weer *full speed* voorwaarts gegaan op meerdere sporen. Begin januari is de C Compagnie, aangevuld met genisten en geneeskundig personeel, vertrokken naar Litouwen. De C Compagnie zal daar zes maanden verblijven als onderdeel van de *Enhanced Forward Presence* (eFP) van de NAVO. Tijdens deze missie maakt de compagnie deel uit van een Duitse Multinationale BattleGroup (MNBG). Mijn voormalig plaatsvervangend bataljonscommandant, Luitenant-kolonel Serge Maas, treedt op als plaatsvervangend commandant MNBG en acteert tevens als SNR (Senior National Representative). Ook maken delen van de bataljonsstaf onderdeel uit van de staf MNBG. De C Compagnie is dus in prima handen. De kop is inmiddels van de missie af en het vergaat onze Fuseliers en '*enablers*' goed. Ik wens onze krijgers veel krijgsmansgeluk toe en een succesvolle inzet.

De A Compagnie zal de C Compagnie medio juli aflossen in Litouwen. De A Compagnie werkt momenteel dus op voor deze inzet. Na het kerstverlof is de A Compagnie in januari gemeten op pelotonsniveau in Nederland en in februari op compagniesniveau gedurende een FTX in Klietz (Duitsland). Tevens heeft de compagnie twee weken geoefend in GüZ (Gefechtsübungs Zentrum) Altmark (Duitsland) met de Duitse MNBG waar zij onderdeel van gaan uitmaken in de tweede helft van dit jaar. Evenals bij de C Compagnie heb ik alle vertrouwen in de inzet van onze A Compagnie in Litouwen.

Naast de inzet eFP en het opwerken voor inzet eFP hebben de overige Fuseliers in Nederland ook een uitdagend programma. Zowel de B Compagnie en delen van de D Compagnie hebben deelgenomen aan de FTX in Klietz. Na het afronden van de verkenningsopleiding door onze verkenners hebben wij het verkenningspeloton meteen gemeten in Klietz. De grootste uitdaging voor de D Compagnie, naast het reguliere trainingstraject, is vervolgens het ondersteunen van de Manoeuvre Functie Opleiding (MFO). Gedurende enkele jaren is de brigade -en daarmee de bataljons- verantwoordelijk voor het opleiden van onze eigen manschappen, nadat zij de initiële militaire opleiding hebben afgerond bij het schoolbataljon. Dit is een enorme inspanning voor ons en heeft consequenties voor onze Fuseliers binnen de compagnie en hun getraindheid. De grootste uitdaging en inspanning voor de B Compagnie is het voorbereiden en uitvoeren van de scholing op het nieuwe voertuig Boxer. Dit vergt met name in de voorbereiding een multidisciplinaire aanpak en vereist dus veel inspanning, mankracht, planning en denkwerk.
Ik ben er van overtuigd dat wij met onze bezieling, betrokkenheid en flexibiliteit al deze sporen succesvol zullen volgen en realiseren. Maar eerlijk, er wordt wederom veel gevraagd van onze Fuseliers en een groot beroep op hen gedaan.

Ook als regiment hebben wij allemaal niet stil gezeten. Op 11 januari jl hebben wij onze jaardag gevierd. Een dag van vieren, stilstaan bij onze *roots*, herdenken van de gevallenen en waarderen van onze oud-strijders en veteranen. Deze vier-eenheid maakt de jaardag ieder jaar bijzonder. Tijdens de jaardag hebben wij tevens de recent uitgevoerde missies in Afghanistan en Mali formeel afgesloten door het hechten van de vlaggenbanden aan de uitzendvlaggen en het aanbieden van relikwieën aan onze historische collectie.

Datgene dat deze jaardag een historisch karakter gaf, was mijn dagorder. Op voordracht van onze oud-strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene heb ik namelijk besloten ons invasiekoord toe te kennen aan alle militairen die tussen 1945 en 1982 registratief ingedeeld zijn geweest bij het Regiment Prinses Irene. Ik zie dit besluit als een tastbare blijk van waardering voor alle militairen die tussen 1945 en 1982 hebben gediend bij ons regiment, inbegrepen alle missies in deze periode. Met dit besluit hoop ik op een versterking van de onderlinge verbondenheid en verbroedering tussen al onze regimentsgenoten. Dit besluit ligt vast in de dagorder. Op 1 februari jl. hebben onze oud-strijders van de VOSKNBPI vele oud-strijders van de VOSIB het felbegeerde invasiekoord mogen overhandigen. Een feestelijke en gezellige dag met erkenning, waardering en verbroedering.

Een bijzonder activiteit op 4 februari is het verplaatsen van de Amerikaanse D-DAY vlag van het Nationaal Militair Museum naar de kunsthal in Rotterdam geweest. Deze activiteit werd ondersteund door de B Compagnie en vond plaats in het bijzijn van onze Minister, de Amerikaanse ambassadeur in Nederland en uiteraard onze oud-strijders. Ons regiment had uiteraard een prominente en eervolle rol!
Met het regiment vooruit kijken is van groot belang. We staan aan de vooravond van de viering '75 jaar bevrijding'. In dit kader zal er veel op ons afkomen, te beginnen op 6 juni aanstaande in Normandië. Met de beperkte beschikbare capaciteit gaan wij onze rol als Fuselier waardig vervullen. Gelukkig is Luitenant-kolonel b.d. Andy van Dijk bereid om voor het bataljon en regiment deze kar te trekken in alle voorbereidingen. Ik ben Andy hier zeer erkentelijk voor.

We hebben een uitdagend en intensief jaar voor de boeg. Ik zal de laatste zijn die aangeeft dat dit makkelijk wordt. Maar onze Fuseliers zijn uit het juiste hout gesneden en ik kijk met veel vertrouwen naar het jaar dat voor ons ligt.

Regimentsgenoten,
We zijn jong en springlevend en dat blijven wij ook.
Ik kijk uit naar de toekomst!

Het gaat u allen goed, leve het Regiment!
Volo et Valeo!

Uw Regimentscommandant

Van de Stichting Brigade en Garde

Tekst: Arie Vermeij, Brigade-generaal der Fuseliers b.d. Voorzitter Stichting Brigade en Garde

Herdenking 75 jaar geleden Invasie in Normandië

Aan deze belangrijke herdenking op 6 juni 2019 zal ook een groep meereizen met onze KNBPI veteranen. Hieraan wordt op diverse plaatsen in dit nummer al aandacht besteed. Daarom zal ik mij beperken tot een paar opmerkingen, waar u als lezer maar eens even over moet nadenken.

1. Freedom is not Free! Er sneuvelden alleen in de strijd om Normandië al 92.000 militairen; vooral jonge mannen (en ook enkele vrouwen). Zoiets moet nooit meer gebeuren, maar dan moeten regeringen wel hun verantwoordelijkheid nemen om een goed getrainde parate krijgsmacht in stand te houden en van goed materieel te voorzien! We zijn gelukkig weer op de goede weg terug, maar dit zal nog jaren kosten.
2. Wij duiden de strijd als "De Invasie in Normandië" aan, maar de Fransen spreken over de bevrijding van Normandië en dat kostte de bevolking van Normandië ook 20.000 burger doden en er werden 120.000 huizen echt verwoest en 270.000 huizen zwaar beschadigd.
3. Vrijheid is dus echt niet gratis en een heel kostbaar goed! Laten we dat door vertellen aan onze (klein)kinderen met de boodschap erbij dat wij in een hele mooie democratie wonen, waar we trots op moeten zijn en heel voorzichtig mee om moeten gaan.

In Memoriam Adjudant b.d. Jack Stokx

Op 60 jarige leeftijd is op 15 december 2018 Adjudant b.d. Jack Stokx overleden in Yerseke. De meeste oudere regimentsgenoten zullen Jack waarschijnlijk herinneren uit de tijd dat hij als OPC van het Verkenningspeloton bij het 17e Painfbat GFPI werkte en met ons mee op uitzending ging in 1998-1999 SFOR 5. Wat mij altijd van Jack, toen als sergeant-majoor, is bijgebleven, is zijn stevige karakter. Hij stond en vocht voor zijn peloton en voor zijn standpunten, dat was zeer in hem te prijzen. Dit droeg ook bij aan de operationele kwaliteit van het verkenningspeloton. Op 22 december is hij in Goes gecremeerd in aanwezigheid van zijn familie en veel (oud) collega's. Wij wensen zijn familie veel sterkte toe in het verwerken van dit grote verlies. Jack bedankt voor alles, rust in vrede.

Liberty Tour

Afgelopen twee jaar ben ik betrokken geweest bij het opzetten van een permanente Liberty Route. Het doel van deze permanente Liberty Route was om de veldtocht van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene ook voor de toekomst een ereplaats in onze geschiedenis te geven en daardoor onder de aandacht van jong en oud te houden. Hiervoor was het plan opgevat om langs de route van 1945 op belangrijke locaties een herinneringsmonument en informatiezuil in te richten. Voorlopig wordt gedacht aan Wageningen, Doorn, Utrecht, Bodegraven, Alphen aan de Rijn, Leiden, Wassenaar, Voorburg en Den Haag. Meer dan 45 gemeenten en andere organisaties zijn hier enthousiast mee bezig geweest. Helaas heeft de Gemeente Den Haag nu besloten niet meer deel te nemen, waardoor het project waarschijnlijk wordt gestopt, want zonder het glorieuze eindpunt in de bevrijding van Den Haag is de route niet zinvol. Meer volgt….

Regimentsjaardag 11 januari 2019

Ook dit jaar was de Regimentsjaardag weer een hoogtepunt; speciaal de herdenking met daarbij de uitreiking van het invasiekoord door Generaal-majoor b.d. Rudi Hemmes aan Voorzitter VOSIB (in ruste) Dhr. Harry Vleeming was mooi.

Deze uitreiking is gebaseerd op een mooi (breder) besluit, waar elders in dit nummer meer in detail aandacht aan wordt geschonken, van de Generaal-majoor b.d. Rudi Hemmes en de regimentscommandant en dat in grote mate bijdraagt aan de saamhorigheid en identiteit. Ik steun dit besluit van harte! Op 1 februari 2019 heeft deze koorduitreiking nog een indrukwekkend vervolg gekregen met de uitreiking aan 55 andere Indië-veteranen.

Reünie VVVGFPI 24 mei 2019

Het is nog een eind weg, maar schrijf het alvast in je agenda dat op vrijdag 24 mei 2019 de reünie van de VVVGFPI wordt georganiseerd, met als speciaal thema de uitzending van 17 Painfbat GFPI aangevuld met mensen uit 55 verschillende eenheden naar Bosnië als rotatie SFOR-5, die 20 jaar geleden plaatsvond. Kom bijpraten met de maten!

Peloton van Colin Bal en Mike Meester compleet in Oirschot op 24 mei 2019

Nuldelijns-helper Colin Bal heeft het plan opgepakt om met zijn gehele peloton op de reünie van 24 mei 2019 bij elkaar te komen in Oirschot. Alleen hun maat Mike Meester woont in Australië en zag geen kans om zelf de ticket naar Nederland te bekostigen. Daarop heeft het hele peloton geld ingezameld en voor de laatste 300€ het Steunfonds Prinses Irene en het Generaal Noothoven van Goorfonds verzocht bij te dragen. Het Steunfonds heeft hier positief op gereageerd en Mike Meester kan op 24 mei in Oirschot het glas komen heffen met de rest van zijn peloton.

Nieuwe Statuten Stichting Brigade en Garde

Het afgelopen jaar hebben wij gewerkt aan nieuwe Statuten en een Huishoudelijke Reglement. Het concept dat wij als Stichtingsbestuur hadden opgesteld, is daarna door onze "huisjurist" Luitenant-kolonel b.d. Mr. Ton Vermeulen van advies voorzien en daarna door zijn zorg notarieel verleden. Hiervoor willen wij Ton hartelijk danken!

Nieuw Beleidsplan Stichting Brigade en Garde

Als stip op de horizon, beleid en daarvan afgeleide taken ziet het bestuur van de Stichting Brigade en Garde het navolgende voor de komende jaren…... lees verder via de link op www.fuseliers.nl

"75 jaar na dato"
Oefenen met de Bren (officieel Bren Light Machine Gun), een lichte mitrailleur 0.303 inch ofwel 7,7 mm). In totaal beschikt de Brigade over zesenzeventig van deze wapens, waarvan negenentwintig bij de Verkenningsafdeling (Recce). Deze militair is ook van de Recce, dat is te zien aan zijn helm, zonder de kenmerkende rand.

In memoriam

Met diep leedwezen geven wij kennis van het overlijden van de volgende leden van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene, de Indiëbataljons van het Garderegiment Prinses Irene en van overig delen van ons regiment. Wij wensen de naaste familie alle sterkte toe bij het verwerken van het verlies van hun dierbare. Mogen zij rusten in vrede!

VOSKNBPI

Mevr. A. Grisnigt-Stone	26 december 2018	Woensdrecht
De heer R.A. Grisnigt	11 januari 2019	Bergen op Zoom

VOSIB

4de Bataljon GRPI

De heer R. Timmer	onbekend	Nijmegen
De heer H.W. Colenbrander	21 december 2018	Meppel

5de Bataljon GRPI

De heer S. Schouten	8 november 2018	Hippolytushoef
De heer T. Willems	30 november 2018	Loenen (Gld)
De heer E. Stalma	31 december 2018	Zeist
De heer W.H. van Beek	onbekend	Ugchelen

6de Bataljon GRPI

De heer J.C. Brussen	17 november 2018	Alphen aan de Rijn
De heer Th. Kamps	onbekend	Groesbeek
De heer H.K. Jeths	13 december 2018	Beekbergen
De Heer M. van Essen	11 februari 2019	Epe

VVVGFPI

Adjudant b.d. Jack Stokx	15 december 2018	Yerseke

Vereniging Van Veteranen GFPI

Voorzitter: Brigade-generaal Roland de Jong, adres via secretariaat.
Secretaris: Luitenant-kolonel Andy van Dijk, Laan van Everswaard 47, 4617 LH Bergen op Zoom, contact:VVVGFPI@fuseliers.nl
Penningmeester/ledenadministratie: Nicole Hooft, Waterweegbree 28, 4823 NC Breda. Tel: 06-28265036
Bankrekening (IBAN): NL64 ABNA 0563 2686 11 t.n.v. Vereniging Van Veteranen Garderegiment Fuseliers Prinses Irene
Voor meer informatie: www.fuseliers.nl

Tekst: Brigade-generaal der Fuseliers Roland de Jong
Voorzitter Vereniging Van Veteranen GFPI

De momenten waarop ik mijn bijdrage voor dit leuke blad schrijf, zijn meestal of op zondagmiddag aan de eettafel met Studio Sport op de achtergrond of doordeweeks na 'einde dienst' op mijn bureau, wanneer het gebouw leeg en verlaten is. Dit keer is echter alles anders en zit ik, of beter gezegd: lig ik, aan het zwembad van een hotel op het Thaise Phuket. Genietend van een korte en vooral zonovergoten vakantie. Het kan verkeren... De wat grauwe en donkere maanden december en januari liggen daardoor plotseling voor mijn gevoel al weer ver achter ons, de dagen worden alweer langer en voor je het weet is het lente. Nog sterker, voor je het is het alweer tijd voor onze jaarlijkse reünie. Ik neem aan dat ook jullie allemaal 24 mei hebben geblokkeerd in de agenda. Toch?

Vreugde & verdriet

Vreugde en Verdriet liggen dicht bij elkaar. Het is een bekend gezegde en geldt ook voor leden van onze vereniging. Er was vreugde omdat de Heer Trienekens op 30 januari de zeer respectabele leeftijd van 100 jaar bereikte! Vanuit het regiment en de verschillende verenigingen is daar natuurlijk op gepaste wijze aandacht aan geschonken. Nogmaals geluk gewenst en op naar de volgende mijlpaal.
Verdriet was er om het verlies van ons lid en tevens oud-bestuurslid Wim ter Horst. We wisten al enige tijd dat het met zijn gezondheid slecht was gesteld. Dat weerhield hem er echter niet van om, met ondersteuning, toch aanwezig te zijn op onze reünie vorig jaar. Hoewel het spreken hem moeilijk afging, zat hij zichtbaar te genieten bij al zijn oude vrienden. Zijn overlijden half november kwam desondanks als een grote klap. Het zeer waardige afscheid in Zutphen, waarbij het bataljon een ceremoniële dubbelpost en een draagploeg leverde, bood enige troost. De toespraken van familieleden, maar ook van onze vice-voorzitter Kolonel Henk de Boer, schetsten goed wie Wim ter Horst was geweest: een gewone bijzondere man.

Vlak voor kerst werden we nogmaals opgeschrikt door een overlijdensbericht. Ditmaal van Jack Stockx. In mijn tijd als plaatsvervangend compagniescommandant bij de C Compagnie was hij OPC van het verkenningspeloton. Jack was nooit de makkelijkste. Niet voor zijn omgeving en niet voor zichzelf. Een echte Zeeuw: weinig woorden, eigenwijs maar loyaal. Hij heeft meerdere missies in het buitenland uitgevoerd en daar ook de mindere kanten van het militaire vak ervaren. Jack is helaas maar net 60 jaar geworden. Bij zijn uitvaart is Bart Spijkers, zijn toenmalig compagniesadjudant, namens het bestuur aanwezig geweest. Het was goed te zien dat er heel veel mensen aanwezig waren, waaronder ook oud-leden van zijn verkenningspeloton.
Namens het bestuur wens ik familie en vrienden van zowel Wim als Jack veel sterkte met het verwerken van het verlies van hun dierbaren.

Reünie Parade Eenheid

Ik had het al twee keer aangekondigd in mijn column dat ik terug zou komen op de reünie van de Parade Eenheid. Moment van schrijven en deadline kopij zijn uitgelijnd, dus die belofte kan ik nu eindelijk inlossen. Op zaterdag, 24 november 2018, was het weer tijd voor de jaarlijkse Reünie van de Parade Eenheid georganiseerd door onze VVVGFPI en dan vooral door Nicole Hooft. Net als voorgaande jaren werd deze reünie ook weer gehouden in de Kumpulan op landgoed Bronbeek te Arnhem en ook nu weer een ontvangst met koffie en overheerlijke spekkoek. In mijn opening van de dag heb ik natuurlijk stilgestaan bij het (toen) recente overlijden van het bestuurslid in ruste van de VOSIB, Wim ter Horst en hebben we uit respect een minuut stilte gehouden. Dat ook het parate bataljon waarde hecht aan deze reünie en de Sobats bleek wel uit het feit dat de huidige regimentscommandant, Luitenant-kolonel Haran Gorissen, de plaatsvervangend bataljonscommandant, Majoor Arjan Luijten, de regimentskapitein, Kapitein Linda van Beek en de regimentsadjudant, Adjudant-onderofficier Dennis van de Wijngaart tijd en moeite hadden genomen om aanwezig te zijn. Ze kwamen rechtstreeks uit een oefening in Duitsland.
Deze reünie is er één van tradities en dus...de bingo. Nu had Nicole al wat bingo-prijzen geregeld, maar tot mijn verbazing brachten enkelen van de aanwezigen ook zelf meegebrachte prijzen in. Het fanatisme valt dan ook niet te onderschatten. Tussen de bingo door werd er weer genoten van een uitstekend verzorgde rijsttafel waar de Kumpulan bekend om staat. Een leuk extraatje dit jaar was het optreden van een traditionele Indonesische dansgroep. Zij voerden achtereenvolgens een dans uit Bali, een traditionele welkomstdans en een dans uit Noord-Sumatra uit. Als laatste stond een zogenaamd "Tor Tor Batak" op het programma. Dit was een dans waarbij het publiek mocht meedansen. Als snel waren een paar sobats wel te porren om mee te doen en lieten zij zien dat ondanks de leeftijd ze nog behoorlijk soepel in de heupen waren.

Regimentsjaardag

Ook dit is weer zo'n dag die bol staat van de tradities. Beschrijf je deze dag, dan kan je het jaar daarop gewoon copy/paste doen. Engels ontbijt, appèl met dodenherdenking en kranslegging, Irene-cross (waar sommige van de veteranen b.d. lieten zien nog prima in conditie te zijn!), sportwedstrijden, prijsuitreiking en borrel. Komt u vast bekend voor. Toch gebeurde er dit jaar iets heel bijzonders, waardoor deze Regimentsjaardag wel 'historisch' genoemd mag worden. Tijdens het appèl heeft namelijk de voorzitter van de VOSKNB-PI, de heer Rudi Hemmes, het Fuselierskoord uitgereikt aan de voorzitter in ruste van de VOSIB, de heer Harry Vleeming. Ik ga hier verder in mijn column niet te diep op in, omdat

elders in dit blad er uitvoerig verslag van zal worden gedaan. Ik kan echter wel stellen dat deze koorduitreiking tot nog meer verbroedering leidt binnen de veteranen-gelederen en dat het Fuselierskoord meer dan ooit symbool staat voor wat ons - het regiment en haar veteranen- bindt.

Nuldelijnsondersteuning

Onze leden hebben allemaal één ding gemeen: ze zijn op missie geweest. Vaak verloopt de terugkeer goed, maar soms (en soms ook jaren later) hebben mensen behoefte aan een gesprek of komen wat in de knel. Daarvoor is er onder andere de zogenaamde nuldelijnsondersteuning. Binnen de VVVGFPI beschikken wij over nuldelijnsondersteuners. Helaas hebben twee mensen te kennen gegeven hiermee te willen stoppen. Daarom een oproep aan alle geïnteresseerden die hun collaga veteranen die het moeilijk hebben willen ondersteunen. Voor nadere informatie kunt u contact opnemen met onze nuldelijnscoördinator LKol b.d. Henk Laurens op nuldelijns.gfpi@gmail.com of 06-27070722.

Blik vooruit

Ik kan het niet vaak genoeg zeggen: vrijdag 24 mei onze jaarlijkse reünie van de VVVGFPI. Iedereen van harte welkom en speciale aandacht zal er zijn voor reünisten van SFOR-5 (20 jaar na terugkeer missie) en ISAF BG 10 (10 jaar na terugkeer missie).
Ook de Nederlandse Veteranendag staat weer op de agenda en zal op zaterdag 29 juni plaatsvinden. Onze VVVGFPI zal daar met een detachement aan het defilé deelnemen. De detachementscommandant Dirk Norder doet hiervoor een oproep in deze Vaandeldrager. Graag breng ik nog even onder de aandacht dat we nu naast de grijze broek/blauwe blazer ook het nieuwe tenue hebben met de oranje GFPI-polo.

Uw voorzitter

Vereniging van Oud-Strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene

Voorzitter: Generaal-majoor b.d. R.W. Hemmes, Thorbeckelaan 74, 2564 BS 's-Gravenhage
Secretaris: F.C. van der Meeren, Noordsingel 23, 4611 SB Bergen op Zoom
Bij overlijdensgevallen van leden van bovengenoemde vereniging graag bericht aan: Nelleke Swinkels – van de Vorst, Esdoornstraat 21, 5682 CM Best, of e-mailadres: VOSKNBPI@Fuseliers.nl. Tel: 0499-374444 en tel: 06-54796857. Gelieve ook uw adreswijziging naar Nelleke Swinkels te sturen.
Bankrekening (IBAN): NL89 RABO 0334 2067 15 t.n.v. Vereniging Oud-strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene
Website: www.fuseliers.nl en www.prinsesirenebrigade.nl

"Wetenswaardigheden van onze vereniging"

Tekst: Rudi Hemmes, Voorzitter van de Vereniging van Oud-Strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade "Prinses Irene"

Ook al is het jaar inmiddels alweer zo'n drie maanden oud. Ik wens u allen natuurlijk nog een gelukkig en gezond 2019!

Huub Trienekens 100 jaar

Huub Trienekens werd op 30 januari honderd jaar. Helaas was ik op het laatste moment verhinderd om hem persoonlijk geluk te wensen. Nelleke kon mij gelukkig vertegenwoordigen. Bij dezen Huub, nog heel veel geluk en gezondheid voor je hele gezin. Een kleine impressie van de festiviteiten vindt u verderop in deze Vaandeldrager.
Als u ook de gezegende leeftijd van 100 jaar bereikt en graag wil dat het bestuur u komt feliciteren dan laat ons dit op tijd weten zodat wij u persoonlijk kunnen gelukwensen.

Bijzondere Regimentsjaardag

Elf januari was een belangrijke dag voor onze leden. We vierden onze 78ste verjaardag in Oirschot. Al geruime tijd was er in de staf van ons Regiment, als ik daarover met enkele leden sprak, overeenstemming over het feit dat jaren geleden verzuimd was om te regelen dat alle Fuseliers het invasiekoord zouden mogen dragen.
Het was destijds een beslissing van de oud-strijders van de Prinses Irene Brigade om dat niet te doen, een beslissing waar zij nu op teruggekomen zijn. Wij zijn natuurlijk ook niet meer met zo'n grote hoeveelheden als toen en nu zijn er misschien nog maximaal tien oud-strijders die koorden kunnen uitreiken en we moeten helaas constateren dat dit alleen maar afneemt. Samen met de staf hebben we besloten dat we de "fout" zouden herstellen.
Tijdens de herdenking op de Regimentsjaardag werd door Regimentscommandant Haran Gorissen meegedeeld dat voortaan alle Fuseliers en oud-Fuseliers een koord uitgereikt krijgen en hij overhandigde alvast symbolisch het koord aan de voorzitter van de Indiëbataljons, Harry Vleeming. Daarmee werd elf januari een bijzondere verjaardag!

Koorduitreiking aan de leden van de Indiëbataljons

Op 1 februari waren alle oud-strijders van de vijf Indiëbataljons met hun familieleden in Oirschot om tijdens een feestelijke bijeenkomst het koord te ontvangen. Er werd een koord uitgereikt dat bestemd was voor alle gesneuvelde Indiëveteranen en er werd aan de nabestaanden van een drietal gesneuvelde sobats, postuum een invasiekoord uitgereikt. Ze waren allen zichtbaar ontroerd dat zij voortaan ook gerechtigd zijn om het koord te dragen en daarmee de verbondenheid van alle Fuseliers te benadrukken. Na afloop van de ceremonie was er nog een gezellig samenzijn met een heerlijke Indische maaltijd en natuurlijk mocht ook het glaasje Calvados niet ontbreken!

Reünie op 24 mei

Op vrijdag 24 mei a.s. vindt onze jaarlijkse reünie en Algemene Ledenvergadering plaats op de Genmaj De Ruyter van Steveninckkazerne in Oirschot.

Ook dit jaar is het gedeeltelijk een gezamenlijke reünie met de VOSIB en jonge veteranen van de VVVGFPI. De thema-reünie voor de VVVGFPI dit jaar is gerelateerd aan de uitzending: 17 (NL) Mechbat GFPI SFOR 5, 20 jaar na terugkeer.

U heeft waarschijnlijk al per post een uitnodiging ontvangen en dan weet u dat, om inzicht te hebben in het aantal gasten, u zich voor 01 mei aan moet melden bij onze secretaris Frans van der Meeren. Dat kan per email via frans.meeren.van.der@gmail.com, telefonisch via 0164-241119 of per post met het bij de uitnodiging bijgevoegde antwoordformulier.

Ik hoop dat velen van ons op 24 mei in Oirschot zijn, want ook dan zullen we vermoedelijk nog wel wat koorden moeten uitreiken. Ik kijk, zoals altijd, naar u uit!!!!!!!!

"75 jaar na dato"
Een markant rupsvoertuig van de Brigade: de Universal Carrier, beter bekend als Brencarrier, naar de hoofdwapening de Brengun. Het voertuig bood weinig bescherming (slechts lichte bepantsering), boven geheel open, maar in die tijd een geweldige aanwinst voor de infanterie in het terrein. Iedere gevechtsgroep had er acht, de Verkenningsafdeling veertien. Daarnaast waren er nog de zwaardere Lloyd Carriers.

Herdenken 75 jaar na dato

Tekst: Drs. Irene Godderij, dochter van Ireneman Joseph Godderij

In het museum Catharijne Convent te Utrecht is in oktober 2018 de tentoonstelling geopend met de titel 'Relieken'.
Via Dagblad Trouw mocht je een bijdrage insturen en bij gebleken geschiktheid zou die op de tentoonstelling worden geplaatst.
Mijn bijdrage was daar ook bij. Mijn vader Joseph Godderij zou dat vast heel fijn hebben gevonden. Zo wordt hij niet vergeten.

In juni 1994 was er een herdenking van D-day dat vijftig jaar daarvoor plaatsvond in Normandië. Aan deze herdenking nam mijn vader ook deel namens de Irene Brigade omdat hij zelf vijftig jaar geleden daar geland was.

Bij terugkomst vertelde mijn vader emotioneel wat het hem allemaal had gedaan. Vijftig jaar later! Hij vertelde nooit over de oorlog, maar vanaf dat moment werd hij er opener over.

Graag had hij weer willen deelnemen in 2004, aan de zestigjarige herdenking, maar door ziekte was dat niet mogelijk. In februari 2005 is mijn vader overleden en in 2006 ben ik voor het eerst naar Normandië gegaan tijdens D-day. Naar het strand in Arromanches, waarover hij had verteld dat hij daar was geland en naar andere plaatsen zoals Pont Audemer.
Van het strand in Arromanches heb ik vervolgens wat zand meegenomen dat een dierbaar plaatsje heeft gekregen in mijn huis. Dit zand symboliseert voor mij de betekenis van vrijheid. Zand uit de 'eeuwigheid', want zo zie ik het strand.

Engelandvaarder en Ireneman Huub Trienekens 100 jaar

Tekst: Nelleke Swinkels – van de Vorst, bestuurslid VOSKNBPI

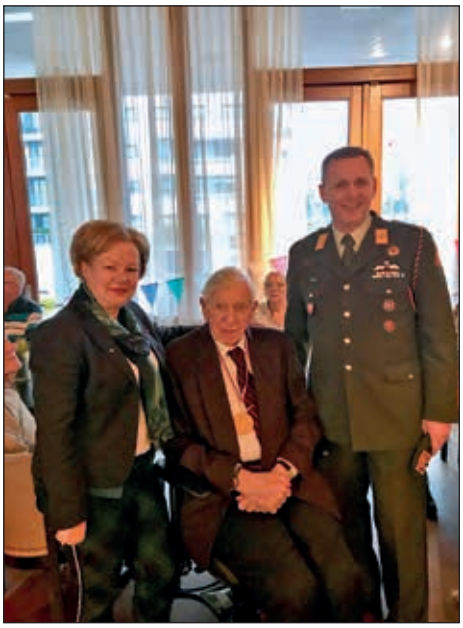

Op woensdag 30 januari werd Huub Trienekens 100 jaar. Hij was lid van de Irenebrigade en Engelandvaarder.
Toen de oorlog uitbrak zat Huub Trienekens in de Peel en kwam via heel wat omzwervingen op 10 juni 1940 in Engeland aan.
Zijn uitgebreide verhaal is terug te vinden op de website van de Prinses Irene Brigade. (http://www.prinsesirenebrigade.nl/interview-in-de-stem-met-h.-trienekens-en-j.-vriends.html).

Namens het bestuur van de VOSKNBPI mocht ik de jarige verrassen met een mooi boeket oranje-blauwe bloemen. Hij genoot zichtbaar van alle feestelijkheden en ook het bezoek van regimentscommandant Haran Gorissen deed de jarige buitengewoon goed.

Zijn hele familie was aanwezig in Breda en ook burgemeester Paul Depla kwam de jarige feliciteren met deze mijlpaal. Trienekens, die nog heel vitaal is, vertelde hem er nog zeker 10 jaar aan te willen plakken!
Naast kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen waren ook medebewoners van Residentie Vredenborgh aanwezig en een aantal goede vrienden van Huub. Het was een geanimeerde borrel daar in Breda!

"75 jaar na dato"
Een Fordson ¾ ton truck van de 3e Gevechtsgroep (te zien aan de aanduiding III). De Brigade beschikte over ruim zestig van deze voertuigen in diverse uitvoeringen. Het voertuig was ontwikkeld voor algemeen gebruik door de infanterie (min of meer vergelijkbaar met de huidige MB terreinwagen).

Vereniging van Oud-Strijders Indië-Bataljons Garderegiment Prinses Irene

Organisatie: VVVGFPI. Contactpersoon Nicole Hooft, Waterweegbree 28, 4823 NC Breda,
Tel. 06-28265036. e-mail: VOSGRPI@Fuseliers.nl
DB VOSIB (in ruste). H. (Harry) Vleeming, (voorzitter) Hamersestraat 33A², 6931 EV Westervoort,
Tel. 026-3118271. Th.J. (Theo) van Alst (secretaris) e-mail: tvalst@kpnmail.nl
Bankrekening (IBAN): NL64 ABNA 0563 2686 11 t.n.v. VVVGFPI

Bijzondere koorduitreiking 1 februari

Tekst: Lieke Appelhof

Vrijdag 1 februari, was de dag dat alle aanwezige oud-strijders van de Indiëbataljons in Oirschot het Invasiekoord ontvingen.

Historisch moment

Op onze 78e Regimentsjaardag, welke drie weken geleden plaatsvond, werd deze bijzondere uitreiking bekend gemaakt door Regimentscommandant Luitenant-kolonel Gorissen. Tijdens zijn speech vandaag blikte hij dan ook terug op dit historische moment en benadrukte dat het invasiekoord een tastbare blijk van waardering en erkenning is. Het koord van trots, verbondenheid en saamhorigheid.

Postume uitreiking

Na een korte speech, reikte Generaal-majoor b.d. Hemmes het eerste koord van de dag postuum uit aan alle overleden oud-strijders van de VOSIB. Daarna reikte hij postuum drie koorden uit aan familieleden van overleden oud-strijders die naar Oirschot waren afgereisd. Vervolgens werden de overige koorden uitgereikt door de oud-strijders van de VOSKNBPI.

Indrukwekkende toespraak

De voorzitter van de VOSIB, dhr. Harry Vleeming, ontving afgelopen 11 januari als eerste het invasiekoord. Ook vandaag hield hij een indrukwekkende toespraak.

Calvados en rijstmaaltijd

Er werd een toost uitgebracht met Calvados en volgens traditie werd de Irenemars gespeeld en gezongen.
Voor dhr. Peters was deze dag extra bijzonder. Hij werd vandaag 90 jaar en daarom in het zonnetje gezet door Luitenant-kolonel Gorissen. Aan het eind van de dag stond er voor iedereen een rijstmaaltijd klaar. Het was een mooie, historische dag.

Reünie Parade Eenheid

Tekst: Lieke Appelhof

Reünie van de Parade Eenheid

Zaterdag 24 november 2018, was het weer tijd voor de jaarlijkse Reünie van de Parade Eenheid georganiseerd door de Vereniging Oud Strijders Indië Bataljons (VOSIB).
Zoals voorgaande jaren werd deze reünie ook weer gehouden in de Kumpulan op landgoed Bronbeek te Arnhem.

Ontvangst

Na de ontvangst met koffie en spekkoek richtte de voorzitter van de VVVFPI, Brigade-generaal Roland de Jong zich in zijn welkomstwoord tot de Indië-veteranen die met hun familieleden aanwezig waren bij dit jaarlijks evenement. In zijn welkomstwoord benadrukte de generaal het belang van deze reünie alsmede de band die het regiment en zijn veteranen van jong tot oud hebben.
Ook werd het recente overlijden van het bestuurslid in ruste van de VOSIB, dhr. Wim ter Horst aangehaald, waarna uit respect een minuut stilte werd gehouden.

Deelname parate bataljon

Dat ook het parate bataljon waarde hecht aan deze reünie en de sobats, bleek wel uit het feit dat ook de huidige regimentscommandant, Luitenant-kolonel Haran Gorissen, de plaatsvervangend bataljonscommandant, Majoor Arjan Luijten, de

regimentskapitein, Kapitein Linda van Beek en de regimentsadjudant, Adjudant-onderofficier Dennis van de Wijngaart tijd en moeite hadden genomen om aanwezig te zijn.

Bingo

Een onderdeel van de reünie wat niet mocht ontbreken was de traditionele bingo! De penningmeester, Nicole Hooft, had zich ingezet om diverse bingoprijzen aan te schaffen en in te pakken. Alsof dat nog niet genoeg was werden er ook nog prijzen voor de bingo door de aanwezigen zelf ingebracht, hetgeen het fanatisme door de spelers alleen nog maar meer aanwakkerde!

Tussen de bingo door werd er weer genoten van een uitstekend verzorgde rijsttafel waar de Kumpulan bekend om staat. Ongeacht de respectabele leeftijd van de meeste deelnemers werden er ook respectabele hoeveelheden opgeschept…

Optreden

Een leuke extra dit jaar was het optreden van een traditionele Indonesische dansgroep. Zij voerden achtereenvolgens een dans uit Bali, een traditionele welkomstdans en een dans uit Noord-Sumatra uit. Als laatste stond een zgn. "Tor Tor Batak" op het programma. Dit was een dans waarbij het publiek mocht meedansen. Als snel waren een paar veteranen wel te porren om mee te doen en lieten zij zien dat ze ondanks een hoge leeftijd, nog behoorlijk soepel in de heupen waren.

We kunnen terugkijken op een erg gezellige en geslaagde reünie en hopen dat we iedereen op aankomende Regimentsjaardag weer mogen verwelkomen in Oirschot.

Jan Twisk 1927-1948: vervolg van Vaandeldrager 127

Tekst: Patrick Wulp

(redactie: vanwege de authenticiteit is de tekst van Dhr. Wulp ongewijzigd weergegeven)

Vervolg:

Na deze periode voegde hij zich in oktober 1947 bij zijn dienstmaten van de Ondersteuningscompagnie van het 4de GRPI die inmiddels verbleven in de sector Perning.
Dit vak omvatte het gebied van Kedamaen tot Modjokerto en ook de Sidoardjo delta. Samen met 4-GRGr en Mariniers nam de 1e cie op 7 november deel aan een actie op Madoera en bezette o.a. Soemenep en Amboetan. Tussen 8 en 11 december vond de aflossing plaats door 4-GRJ (garde regiment Jagers) en keerde het terug op Java. Kerst vierde Jan in Krian en daar ontvingen ze pakketten van de NiWIM(Nationale inspanning welzijnszorg Indië). Ook schreef de familie regelmatig met hem daar in Indië. Ook had hij een klein fototoestel bij zich en maakte vele foto's.

Tijdens zijn verblijf in Modjokerto was Jan aanwezig op 28 april 1948 bij de parade van Kolonel van Wijck de commandant van de 1ste infanterie brigade waar het 4de GRPI onder viel.

Wat ik van veteranen heb vernomen van de Ost-compagnie reedt men diverse patrouilles met vele gevaren. Net als tegenwoordig in Irak en Afghanistan had men te maken met zogenoemde trekbommen en sluipschutters. Omdat de Indonesiërs het T.N.I. "Indonesische Nationale Leger natuurlijk het Nederlands Leger niet konden verslaan in een direct gevecht, gingen ze over tot guerrilla tactieken. Net als de partizanen in de tweede-wereldoorlog in Rusland en Joegoslavië. Kortom je wist als Nederlandse soldaat niet wie vriend en vijand was. Een zeer verwarrende en gevaarlijke tijd.

Het gebied in de Perning sector, noord van Modjokerto was aangewezen voor de 4e grpi . De eerste maanden heerste er volkomen rust in dit gebied en hield de T.N.I. zich vrijwel aan de gemaakte afspraken. Later verslechterde de toestand door intimidatie en terreur, waarvan de bevolking het slachtoffer werd.

Nadat Nederlandse regering in 1947 de eerste politionele actie had gedaan tegen de republiek Indonesië, kwam de oplossing van het conflict niet nader bij.

Politionele actie is vriendelijker woord, voor een militaire actie, echter het komt op hetzelfde neer. De Nederlandse regering wil eind jaren 40 niet kiezen voor het woord oorlog. De Eerste Politionele Actie(Operatie Product) had een oplossing van het conflict niet naderbij gebracht. De guerrilla-activiteit in de veroverde gebieden bezorgde de Nederlandse troepen handen vol werk en voortdurende verliezen.

Nederland kwam tot het besluit tot de 2de Politionele actie (Operatie Kraai), deze duurde van 19 december 1948 t/m 5 januari 1949. Als voorbereiding op de 2e politionele actie werd het 4e GRPI bataljon op 17 december 1948 gelegerd te Lawang.

Jan schreef 2 x per week schreef hij naar zijn familie. De laatste brief schreef hij aan zijn broer Wim op 16 december 1948. Dit stukje werd in de krant geplaatst:
Modjokerto, 16 december 1948.

"Hallo Wim, hier ben ik dan weer eens met een klein briefje. Het is vandaag donderdag en morgen gaan we verhuizen. Dit heb ik ook aan huis geschreven, maar niet alles wat ik nu jou schrijf. Morgen begint hoogst waarschijnlijk de actie, wij staan klaar, om half zeven is er dan een H.Mis voor ons. Wim, 't zal wel niet meevallen voor ons, maar 't ergste is, dat er altijd sneuvelen, niet dat ik zelf nu zo bang ben hoor, tenslotte zit ik altijd nog in een carrier, achter de pantserplaten. Wim, dit schrijf ik jou en hoop dat je er thuis niet over praat, voor ik weer geschreven heb, dit vind ik de beste manier. Nu Wim, vele hartelijke groeten en tot ziens."

De actie die Jan noemde, zou de 2e politionele actie operatie Kraai worden.
Vervolgens heb ik een dienstmakker van Jan Twisk, Willem van Blijderveen, in 2012 opgezocht in Opheusden. Willem van Blijderveen zat als Brenschutter samen met Jan in dezelfde brencarrier.

Ook heeft Blijderveen mij een stuk geschreven over de gebeurtenissen in december 1948. Hier volgt zijn verhaal:

Op vrijdag 17 december 1948 gingen we richting Malang. Op 12 km voor Malang wachten we op nadere orders en kregen we bericht dat de actie 24 uur was uitgesteld.

Op zaterdag 18 december 1948 vertelde de kapitein dat de 24 uur uitstel een afleiding was. Er waren 2 wegen naar Kediri en 1 voor Malang dat was een redelijk goede weg en 1 door het zuidergebergte. Die weg was heel moeilijk en de tegenstander dacht ze zullen de goede weg wel oprukken, daar hadden ze met manschappen en materieel opgehaald,

maar wij gingen door de bergen. 's Middags kregen we bericht en gingen naar Malang.
Zondag 19 december 1948 gingen we richting Kepandjen ter ondersteuning van de infanterie compagnie. Maandag 20 december 1948 moesten we in de nacht patrouille rijden en hadden erg weinig slaap, in de middag zijn we richting Ngebroek gereden.
Jan Twisk was er niet bij en moest met een andere groep mee benzine halen in Malang. Ondertussen was het carrierpeleton met de Genie mee om de zogenoemde Baileybruggen op te halen in Kepandjen.

Dinsdag 21 december 1948 om kwart over 12 zijn we met de Genie naar de kapotte brug gegaan en om half 2 waren er 2 bulldozers die meteen begonnen te werken. Wij gingen niet slapen en moesten de Genie bewaken met onze hand aan de wapens.
Dit duurde tot s'morgens 10 uur. Wij werden afgelost en gingen terug naar Ngebroek.
's Middags om half 1 zijn we gaan rijden met de hele colonne, ons doel was Blitar. Het was heel zwaar rijden met veel haarspeltbochten de motor was gloeiend heet, door de felle zon, veel dorst want thee was er nog weinig. We hadden ook 2 pioniers er bij die zaten meestal op de spatborden om uit te kijken naar mijnen of trekbommen. Twisk had het zwaar door de hitte en we zijn aan een stuk doorgereden tot s 'avonds elf uur.
Toen moesten we stoppen, want er was een carrier in een gat gereden en die moest er uit gesleept worden. Het duurde nog een tijdje en iedereen was ontzettend moe en we vielen als een blok in slaap. Behalve voor Jan die had bijna geen plaats, want die kreeg achterin de carrier er ook nog twee pioniers erbij.

Woensdag 22 december, toen ik wakker werd reden we alweer het was inmiddels woensdag 22 december en ik zag Twisk niet zitten en vroeg het aan de commandant waar Twisk was. Ze hadden geroepen en gezocht, maar hij was nergens te vinden. Twisk had achter aan de colonne een bekende zitten en men nam aan dat hij daar naar toe was gelopen. Maar ik zei tegen de commandant dat wij de laatste carrier waren want van de PAG-Carriers was niets te zien. We zijn gestopt en een poosje later hoorde we de Pag-carriers er aan komen. Toen vertelde een chauffeur van de carrier dat hij ongeveer 1,5 meter had gereden. Hij was toen gestopt want de carrier was bijna niet te besturen en toen ontdekte ze dat Jan Twisk tussen de rupsen zat.
Vervolgens schreef Willem van Blijderveen mij nog :
"de lezers zullen wel merken dat ik ook de hele voorgeschiedenis er bij geschreven heb, want anders komen er soms verkeerde conclusies. Ten eerste waren we allemaal uitgeput en ten tweede kan Twisk tijdens zijn slaap vanaf de kant er tussen zijn gerold.
Mijn conclusie het was een noodlottig ongeval en er zijn geen schuldigen ook Twisk niet.
Willem voegde er nog aan toe dat dit voor hem heel zwaar was om dit te beschrijven en dat kan ik me wel voorstellen.

Fuseliers toen en nu…..!

Tekst: Melanie Giesen-Schuurmans

In deze rubriek wil ik graag iemand aan het woord laten die een verleden heeft bij het Regiment en nu lid is van de VVVGFPI.
Hoe gaat het nu met deze persoon? Wat dat doet hij/ zij tegenwoordig en wat is zijn/haar band met het Regiment?
Deze keer is het de beurt aan: **Roy Stevens**

Wie ben je?
Hallo allemaal, ik zal me allereerst even voorstellen;
Mijn naam is Roy Stevens, 48 jaar, gelukkig getrouwd en woonachtig in Nijmegen.
Tegenwoordig ben ik werkzaam als medewerker logistiek en diensten bij een ICT-bedrijf, heel wat anders dan sergeant groepscommandant pantserinfanteriegroep.
Naast mijn werk vul ik mijn tijd graag met games, airsoft, wat wandelen en lekker eten.

Wat is je band met het Regiment?
Mijn loopbaan bij het 17e begon op 10 mei 1993. Ik moest opkomen voor mijn dienstplicht en wel bij de Bcie. Waar ik in eerste instantie dacht dit "obstakel" z.s.m. te overwinnen en verder te gaan met een studie, werd het binnen no time een reële optie voor wat betreft een loopbaan. Eigenlijk wist ik na de eerste velddienst al dat ik mijn roeping eindelijk had gevonden.
Dit werd goed opgepikt door de schoolset-instructeurs en zo werd ik van onbestemde klont ineens plaatsvervangend

groepscommandant. In deze functie voelde ik me als een vis in het water.
In eerste instantie richtte ik mijn pijlen op een officiersopleiding (uiteraard wel Painf), maar mijn 'kort voor de kopheid' zorgde ervoor dat de commissie daar een stokje voor stak. Doe maar onderofficier Pietertje, zeiden ze. Eigenlijk vond ik dit helemaal prima, ik ben immers toch meer een hands-on type. (Dit is overigens géén steek onder water).
Het duurde nogal eer dat ik op de KMS terecht kon, waardoor ik als vrijwillig nadienend op diverse vlakken ervaring op kon doen, o.a. als waarnemend wapenhersteller, hulp-Delta, boordschutter op de B2, en wat low-key instructiewerk aan de laatste lichting dienstplichtigen, en last but not least, lid zijn van de vaandelwacht. Een hele mooie tijd met veel goede herinneringen.

Vervolgens heb ik het hoofdstuk KMS (BBT) met succes afgerond.
Zo kwam ik januari 1996 weer terug bij de Bcie en begon vrijwel onmiddellijk de voorbereiding op de uitzending die IFOR2 ging heten. Ik denk dat iedereen dit wel spannend vond, het was immers de eerste keer dat onze eenheid werd ingezet sinds lang.
Na het trainen en leren gingen we dan en op 14 juni 1996 zette ik voet op forward base Jajce.
De uitzending verliep goed, weinig spannende momenten, behalve uiteraard de overstroming waar we nog goed druk mee geweest zijn. In korte tijd werd een nieuwe base opgebouwd.

Na deze uitzending weer naar Oirschot en terug naar het groene optreden.
Hierna heb ik ook nog deelgenomen aan SFOR-5, ook weer als sergeant-groepscommandant, en een aantal maanden na terugkeer heb ik de dienst verlaten.
De rust was van korte duur, ik had direct een nieuwe baan. Als kok.....Het kan verkeren, zal ik maar zeggen.
Na 18 jaar horeca met ups (binnen no time chef-kok geworden) en downs (zou niet zo netjes zijn om te vermelden omdat de zaak nog bestaat) raakte ik werkloos.
Ik was nét 47 en ik besefte dat het nu of nooit was als ik in een andere branche wilde beginnen.
Na een redelijk frustrerende periode thuis gezeten te hebben kon ik op mijn huidige werk beginnen.

Wat is je leukste herinnering aan je tijd bij 17 Painfbat GFPI?
In de tussentijd ben ik in mijn hoofd eigenlijk altijd "groen " gebleven en heb ik zeer regelmatig heimwee naar de tijd van weleer.
Mooi werk, kameraadschap, buiten zijn, bijzondere ceremonies, noem maar op.
Mooie herinneringen vooral aan de 50e herdenking van D-Day in Normandië, waar ik aan deel mocht nemen met de vaandelwacht.

Vertel eens iets over je VVGFPI-lidmaatschap?
Enige jaren geleden hoorde ik, via Facebook geloof ik, van een reünie op de RVS-kazerne.
Daar begon mijn lidmaatschap van de VVVGFPI. Het nut en belang van dit lidmaatschap werd elke reünie duidelijker en groter, want het aantal oud-strijders daalde in een schrikbarend tempo. Waren er in mijn dienstplichttijd nog hele touringcars vol oud-strijders die meegingen naar diverse ceremonies, nu is dat nog maar het huidige (tamelijk geringe) aantal.
Mijn insteek is dan ook dat die veteranen die meer contact hebben gehad met die oud-strijders, ook het gevoel moeten overdragen aan de jongere generatie, die dat minder sterk hebben beleefd.
Maar je kan natuurlijk ook lid worden voor de reünies, wees maar niet bang, de ledenvergadering duurt nooit lang.

Was getekend,
Roy Stevens Sergeant b.d.

Mocht je nieuwsgierig geworden zijn naar wat de VVVGFPI inhoudt, voor wie dit bedoeld is en hoe je eventueel lid zou kunnen worden, kijk dan voor meer informatie op:

www.fuseliers.nl/verenigingen/vvvgfpi

Mijn periode op de Westenbergkazerne in Schalkhaar, een tijd om nooit te vergeten.

Tekst: Rik van Trigt

Mijn naam is Rik van Trigt en ik ben geboren in Zevenhoven, een klein boerendorpje in de kop van Zuid-Holland. Na een fijne jeugd met veel voetbal kwam de dienstplicht om de hoek. Ik wilde echt wat anders dus gaf ik mij, met goedkeuring van mijn ouders, op voor Libanon. Na een mooie dienstplichtperiode kon ik direct door naar de KMS voor de Wapen Technische Opleiding (WTO) Infanterie. Na de opleiding werd ik geplaatst bij 13 Pantserinfanteriebataljon Garde Fuseliers Prinses Irene in Schalkhaar. Ik had met toestemming van Kapitein de Roover geruild met een collega die helemaal overstuur was van een plaatsing in Schalkhaar. Resultaat; hij naar Oirschot en ik naar Schalkhaar, prima oplossing, het maakte mij niet uit en ik had bovendien niet zoveel met het 'Brabantse'.

Aan de slag.

In november 1984 ben ik samen met collega-sergeanten Herbert Remy en Jan Krooneman begonnen in de Westenberg en wel in de zogenaamde schoolset. De schoolset, waar de nieuwe lichting dienstplichtigen de eerste opleiding kreeg en als compagnie werd gevormd, viel administratief onder de Stafcompagnie. In die twee jaar in de schoolset heb ik met veel fantastische collega's mogen werken. Jonge, relatief onervaren kerels, die met elkaar iedere vier maanden weer het beste uit de groep, het peloton en de compagnie wisten te halen. Ik vond de ritmiek en het opleiden prachtig en deed het met veel plezier. In die tijd waren de pelotonssergeanten in mijn ogen dé kerels met ervaring. Vooral zij gaven het peloton richting. Dat het eigenlijk ook nog zeer jonge kerels waren lieten zij natuurlijk aan niemand merken. Alle nieuwkomers begonnen als rode pat. (rode kraagspiegels en baretembleem ondergrond) Voor iedereen duidelijk dat je bezig was in de proefperiode van zes maanden voordat je officieel als Fuselier opgenomen werd in het regiment. Een exercitie waaraan iedere starter het eerste half jaar werd onderworpen.

Door mijn eigen persoonseigenschappen vond ik dat best een lastige periode waar ik, achteraf, veel van geleerd heb. Als oud-Libanonganger en de op één na best geslaagde leerling van de klas 82-3 WTO infanterie vond ik natuurlijk al snel dat ik recht van spreken had. De ervaren collegae dachten daar anders over en kapten mijn inbreng meestal vlot af. Dan klonk het; wat weet jij daar nu van rode pat, zorg eerst maar dat je gardist gaat worden. Daar moest ik het dan mee doen, best lastig maar het hoorde erbij. Steevast waren er extra zaken die door de rode patten geregeld moesten worden. Van mijn pelotonscommandant, (wijlen) Luitenant Jan Rutgers kreeg ik bijvoorbeeld tijdens bivak de volgende opdracht: 'Rode pat, jij gaat schuin onder mijn stretcher liggen en als mijn hand naar beneden valt dan wil ik verse koffie'. Het was voor mij een lesje in nederigheid en daar had ik geen problemen mee, schakelen en door. Traditioneel volgde er na dat half jaar een test om te bepalen of je voldoende kennis bezat over de historie van het GRFPI. Die test werd afgenomen door de bataljonsadjudant, reden om je degelijk voor te bereiden.

De start van een sportcarrière.

De sportontmoetingen met de Belgische collega's van het bataljon Bevrijding staan mij nog helder voor de geest, ze waren legendarisch. Meestal waren er twee ploegen, een feestploeg en een sportploeg. Ik maakte deel uit van beide ploegen, wat de volgende situatie opleverde. Mijn oudere collega Willem Konink zei 'Rik, jij zorgt ervoor dat ik vannacht weer hier op dit bed terug kom'. Wat we vervolgens allemaal meegemaakt hebben die avond en nacht weet ik niet meer maar we kwamen samen thuis. Ik kon bijna direct door voor de cross, de Natuurlijke Omloop…wat een feest! In die schoolsetjaren heb ik mijn talent als sportman steeds verder kunnen ontwikkelen. Ik begon met zwemmen, samen met Sergeant I Ronald van Ham. Zijn eerste opmerking was; 'Jij kan eigenlijk alleen maar hardlopen rode

pat'. Dat was voor mij voldoende reden om hem binnen een maand zwemmend in te halen.

Eieren en twee oude vossen.

In die periode richtte ik mijn vizier steeds nadrukkelijker op de militaire Vijfkamp. Voor de training had ik voor het onderdeel handgranaatwerpen werpgewichten nodig. Die regelde ik op bruikleen bij het sportbureau onder leiding van Adjudant Cor de Vries. Dat ging een paar maanden goed totdat er een MIO-inspectie aan zat te komen. De adjudant vertelde mij, 'van Trigt, de granaten moeten onmiddellijk ingeleverd worden'. Ik was het daar natuurlijk niet mee eens want ze stonden immers op langdurig bruikleen. Niet lang daarna kreeg ik opnieuw te horen dat de granaten nu echt ingeleverd moesten worden. Balend als een stekker, want daar gingen mijn trainingsattributen, ging ik met het kistje met granaten onderweg naar bureau 'Sport'. Ik kon de verleiding niet weerstaan en verpakte de granaten in een eierdoos die in had gevonden bij de eetzaal. De eierdoos liet ik achter op de stoel van de adjudant met een briefje erbij, met de mededeling; 'Beste Adjudant, hier heeft u de granaten retour, mogelijk kunt u ze uitbroeden'. Ik was er van overtuigd dat de sportieve adjudant dit grapje wel kon waarderen. Dat bleek niet het geval want de adjudant was 'op hoge poten' naar de toenmalige bataljonsadjudant (BA) Gerrit Ronhaar gelopen, om het verhaal briesend uit de doeken te doen. Nog geen uur later heb ik mij die dag in DT, met het zweet in de bilnaad, ik was er niet gerust op, bij de BA moeten melden. Keurig hakjes makend heb ik mijn verhaal moeten doen. Gaandeweg ging Gerrit steeds serieuzer kijken en ik kreeg de indruk dat het niet de goede kant op ging. Gerrit trakteerde me op een donderspeech over respect naar een oude collega en zo wat meer en waste me verbaal flink de oren. Daarna besloot Gerrit dat deze mondelinge terechtwijzing voldoende was, ik kon mij afmelden. Op het moment dat ik met rode oren rechtsomkeert maakte zag ik dat er nog iemand in de kamer achter de deur zat. Het was de toegevoegd S1, Sergeant-majoor Hans Olthof, die samen met Gerrit in lachen uitbarstten. Deze twee oude geslepen vossen hadden me flink te pakken! Zij vonden dat ik een mooie streek had uitgehaald, maar gaven me de raad om in het vervolg beter te beoordelen bij welke oudere collega je wat kon uithalen. Daarmee ging het leven op de Westenberg weer door, ik was een mooie levensles rijker.

Road to China.

Ondertussen was ik opgenomen in de nationale militaire vijfkampploeg. Om maximaal te kunnen trainen en zo goed mogelijk voorbereid deel te kunnen nemen aan de Wereld Kampioenschappen (WK) Militaire Vijfkamp in China van 1988, werd ik als pelotonssergeant (PS) geplaatst bij het Tamboerkorps. De weg daarnaartoe was prachtig, maar niet geheel zonder hindernissen. De oudere collegae van het bataljon vonden het wel apart dat deze plaats in het muziekkorps door zo'n jonge vent werd bezet. Achteraf denk ik dat de meesten het wel mooi vonden, omdat zij begrepen dat ik deze unieke kans met beide handen aangreep. Bovendien noemde ik altijd ons Fuseliersbataljon en de goede topsportregeling in alle krantenartikelen, of waar verder ook maar mogelijk. Het Tamboerkorps werd geleid door Jaap Pesch. Als oud militair sportinstructeur begreep hij mijn situatie als geen ander en liet mij de trainingsuren maken die nodig waren. Ik vond de muzikanten maar aparte kerels, zoals zij mij ook apart vonden als sportman. Maar ik zag natuurlijk hun liefde voor de muziek. Dat vond ik gaaf, die gedrevenheid om zo goed als maar mogelijk te presteren. Dat was ook wat wij als gezamenlijk hadden. Deze twee bijzondere jaren, met als climax de WK in China was een onvergetelijke ervaring.

"75 jaar na dato"
Een bezoek en inspectie van Generaal (later Veldmaarschalk) Montgomery, Commandant van de XXIe Legergroep. Vanaf juli 1943 was de Brigade bij deze Legergroep ingedeeld. Twee amateurfoto's van dit bezoek in het voorjaar van 1944. De gehele Brigade stond opgesteld, op eerbiedige afstand van de generaal. Na de speech werd hij rondgereden, zodat iedereen de beroemde veldheer van dichtbij kon aanschouwen.

Pelotons Sergeant (PS) van het Eerste Peloton A-cie.

Bij terugkomst in Schalkhaar kreeg ik de functie van PS van het Eerste Peloton van de Alfa Compagnie onder leiding van Kapitein Dirk Vuijk. Dat jaar was een pittig jaar voor mij. Immers, na 2 jaar topsport weer paraat en als PS aan de bak met ongeveer veertig kerels was 'andere koek'. Dankzij de toenmalige Luitenant Maurice Timmermans (PC 1) ging het ons samen in dat peloton goed af. Ik heb nog regelmatig contact met Maurice en dat voelt nog steeds als bijzonder goed. Ook van mijn collegae pelotonssergeanten, Ruud Huigen en Jan Klein Hazebroek kreeg ik alle support om weer op het juiste niveau te komen. In diezelfde periode ging mijn grote wens in vervulling om als militair LO&Sport-instructeur te worden aangenomen. Dat ging overigens niet zonder slag of stoot, maar, na een uitspraak van het Ambtenarengerecht en een pittige opleiding te Ossendrecht mocht ik in 1989 starten als sportinstructeur.

Om nooit te vergeten.

Nu, na dik 37 jaar binnen Defensie en een prachtige loopbaan binnen de sport, werk ik in mijn huidige functie als stafofficier LO&Sportorganisatie. De Koninklijke Landmacht en de LO&Sportorganisatie hebben mij in de afgelopen jaren alle ruimte gegeven om werk en topsport te combineren en bovendien de benodigde vakgerichte scholing te volgen. De Koninklijke Landmacht en mijn tijd bij het Fuseliersbataljon in Schalkhaar in het bijzonder, hebben sterk bijgedragen aan wie ik nu ben. Reden om iedereen uit die periode te bedanken voor de mooie tijd bij het 13e. 'Een tijd om nooit te vergeten'.

Uit de museumvitrine

Kunstenaar Herman van den Bosch (1907 – 1993), Brigademan schetsend in oorlogstijd

Tekst: Hans Sonnemans, Regimentsconservator

Kunstenaar in de Irene Brigade

Het is een bijzonder hoekje in de Regimentsverzameling: een vitrine en een wand met werken van Herman van den Bosch, sergeant bij de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene. In de vitrine liggen zijn persoonlijke papieren; een schrift van een cursus autotechniek met achterin schetsen van vrouwelijk schoon; een menukaart (door hem ontworpen) met handtekeningen uit 1942; zijn helm en zijn uniform. Op de grond staat een houten Duitse munitiekist die Herman gebruikte als schilderkist. Aan de wand hangen door hem gemaakte affiches met tekeningen voor in de kantine, maar natuurlijk ook zijn echte werk: tekeningen en aquarellen over het soldatenleven in het Verenigd Koninkrijk en de oorlog, met een duidelijke religieuze invloed.. We zouden het nu veteranenkunst noemen, maar in de tijd van Herman was hiervoor nog geen aandacht en waardering.

Het "Herman van den Bosch" hoekje in het museum

De houten Duitse munitiekist, gebruikt als schilderkist

Ontwerper van tegels

Herman van den Bosch werd geboren in 1907 in Amsterdam. Hij ging aan het werk bij het architectenbureau van Eduard Cuypers. Hij ontwikkelde zijn tekentalent, zowel met exterieur- als interieurtekeningen, waarbij hij veel aandacht had voor tegels. Privé begon hij in die periode ook met schilderen. De crisis aan het begin van de jaren dertig beëindigde zijn loopbaan in Amsterdam. Zijn werkgever zorgde er voor dat hij aan de slag kon als ontwerper bij de Sphinx in Maastricht. Hier kon hij helemaal zijn hart ophalen met het ontwerpen van tegels en dan met name hele tegelinterieurs. Hij kreeg daar in het zuiden verkering met Jo Keizer. Voor haar liet hij zich bekeren tot het Rooms Katholieke geloof. De barokke sfeer van het katholicisme sprak hem trouwens ook heel erg aan, iets dat je later terugziet in zijn werk.

Eind jaren dertig werd hij als dienstplichtige gemobiliseerd en uiteindelijk kwam hij in de uittocht van een deel van het Nederlandse leger terecht: in mei 1940 op weg naar Engeland.

Over deze tocht zou hij later nog veel vertellen, net zoals alles uit de Tweede Wereldoorlog, maakte dit een diepe indruk op hem.

Schrift van een cursus autotechniek, beïnvloed door vrouwelijke vormen

Een door Van den Bosch ontworpen menukaart uit 1941, met handtekeningen van vele prominente Brigadeleden

Sergeant in Normandië

In het Verenigd Koninkrijk werd hij heel actief als tekenaar en schilder. De barakken, kantines en de grote eetzaal van het Nederlandse kamp Wrottesley Park in Wolverhampton werden van zijn decoraties voorzien. Hij ontwierp en maakte affiches voor in de kantine en tekende voor zijn kameraden, vaak in opdracht. Zijn werk kwam ook terecht in de Britse pubs en vermoedelijk heeft hij zelden of nooit voor zijn pints hoeven te betalen. Zelfs op officiële tentoonstellingen in Londen, georganiseerd door de Nederlandse regering-in-ballingschap, waren tekeningen van hem te zien. Foto's uit die tijd tonen minister-president Gerbrandy die zijn werk bekijkt.

Minister-president Gerbrandy (met snor) bekijkt het werk van Herman van den Bosch tijdens een expositie in Londen in 1943.

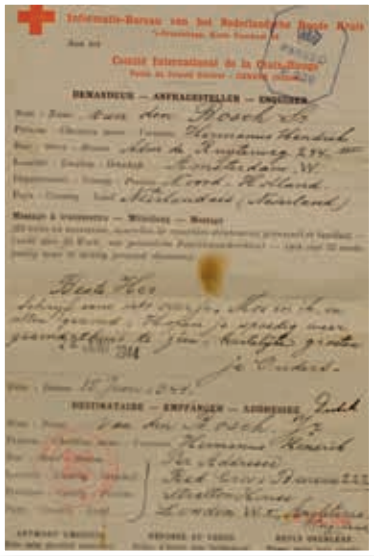

Een Rode Kruisbrief, het enige contact met het thuisfront

Met de Irene Brigade landde hij in augustus 1944 in Normandië. Hij werkte als sergeant bij de staf van een van de gevechtsgroepen en was daar vooral verantwoordelijk voor (het inkleuren van) de kaarten en schetsen. Hij raakte gewond en werd overgeplaatst naar de Compagnie Aanvullingstroepen, waar hij als instructeur aan de slag ging, eerst in een kamp in Deurne en vanaf begin 1945 in Bergen op Zoom.

Gebrek aan waardering

In mei 1945 haalde zijn verloofde Jo Keizer hem op in Vught. Hij bleek een ander mens te zijn geworden. Niet langer de joviale bon-vivant uit de jaren dertig. Hij was getekend door de oorlog en met name diepe geraakt door het gebrek aan waardering voor hem en zijn kameraden van de Irene Brigade, eenmaal terug in de burgermaatschappij. Veel spotprenten uit die tijd getuigen daarvan. Hij hield goed contact met de andere veteranen en bezocht trouw de jaarlijkse reünies. Zijn werk werd daar regelmatig te koop aangeboden. In de (huis)kamers van Brigade-veteranen hing dan ook vaak een "Van den Bosch". Voor de Vereniging van Oudstrijders van de Brigade ontwierp hij een kerstkaart.

Het battle-dress uniform van Herman Van den Bosch

Samen met zijn oude vriend Harmelaars richtte hij de Staar Ateliers op, een bureau voor reclamewerk. Hij combineerde dit met het maken van aquarellen en olieverfschilderijen van Limburgse boerderijen en stadsgezichten. Op de jaarlijkse kunstmarkt op het Vrijthof in Maastricht werd

"Na de filmvoorstelling in het kamp is het altijd een race naar de cantines"

hiervan af en toe iets verkocht. Eind jaren vijftig ging hij ondergronds aan de slag in Valkenburg om als hulplandmeter de grotten te meten en in kaart te brengen. In de afgelegen gangen daar, zijn nu nog sporen van zijn aanwezigheid te vinden.

Pub "The Kingshead" in Wolverhampton

"t is een beetje droevig, je kan toch niet met leege handen aankomen…"

Kapitein de Groot viert zijn promotie met gratis bier!

Aankondiging van Ping Pong wedstrijden in het kamp

"Afgezwaaid, ook ik ga graag weer aan het werk…"

Tekenen werd vanaf toen vooral voor tijdens zaterdagen, met schetsboek en viltstift. Hij ging daarvoor vaak naar België. Tot op hoge leeftijd weigerde hij een voet op Duitse grond te zetten. Er zijn honderden schetsen van Maastricht en Luik gemaakt in die periode, van plekjes die nu niemand meer kent. De laatste tekeningen dateren uit augustus 1978. Daarna heeft hij geen pen, potlood of penseel meer aangeraakt. Wel kon hij nog met veel plezier zijn vele schetsen doorbladeren. Wat restte waren de verhalen. Toen hij in 1993 stief waren de herinneringen aan vroeger inmiddels ook uitgedoofd.

Reinforcement Cie (Compagnie Aanvullingstroepen), "de eerste recruten opleiding op Nederlandsche bodem". Het tijdelijke opleidingskamp in Deurne, oktober 1944. Deze schets is hiervan de enige getuigenis.

"75 jaar na dato"
Oefenen met het 6-pounder anti-tankkanon, een 57 mm wapen waarvan er acht bij de Brigade waren ingedeeld (iedere gevechtsgroep twee en nog eens twee bij de Verkenningsafdeling). Het werd het standaard infanterie-antitankwapen voor het Britse maar later ook het Amerikaanse leger. Een Duitse Tigertank kon er mee vernietigd worden. Het kanon werd meestal getrokken door een Universal Carrier of Brencarrier. Twee van deze kanonnen staan voor de ingang van het museum, daarnaast nog eens vier bij het Regimentsmonument in Oirschot.

Bataljonsnieuws

Koorduitreiking Hedel

Tekst: Korporaals der Fuseliers Romonesco
en van Hooft en Fuselier der Eerste Klasse Mulder

Na het eerste aantal maanden bij de Alfa Compagnie van het Garde Regiment Fuseliers Prinses Irene gewerkt te hebben was het dan zover.
Aangezien wij alle drie al beëdigd waren hoefden wij alleen nog maar ons invasiekoord te behalen.

Vooroefenen

Op 15 November 2018 begonnen wij de dag om 08:15 uur in Congleton.
Hier moesten wij onze droge en schone spullen inleveren.
De nieuwe militairen die paraat zijn gekomen in de afgelopen paar maanden deden op diezelfde dag hun eed of belofte, waarna ook zij uiteraard het invasiekoord gingen behalen.
Zij gingen na het inleveren van hun spullen de ceremonie beoefenen, waarna wij de tijd hadden tot 10:45 uur om ons mentaal en fysiek voor te bereiden voor deze speciale dag.
Om 10:45 uur vertrok de bus naar Hedel, waar de beëdigde militairen reeds waren met hun families, voor een hapje en een drankje. Hedel is namelijk een belangrijke plaats voor ons regiment.

De gevechten bij Hedel

In april 1945 werd de Brigade ingezet bij het Maasfront ten noorden van 's-Hertogenbosch tegenover Hedel.
Er zou een aanval op Zaltbommel komen door de geallieerden maar hiervoor zouden ze eerst Hedel moeten innemen, om zo een bruggenhoofd over de Maas te vormen.
De weinige Duitsers die in Hedel zaten werden verrast en vluchtten weg.
De dag erna kwam er echter een tegenaanval waarbij hevige straatgevechten plaatsvonden.
De Brigade kon de ingenomen posities verdedigen en behouden.
Op 25 april werd er opnieuw een grote aanval afgeslagen en de dag erna kwam er opdracht van de Britten om het bruggenhoofd te ontruimen. Dit tot teleurstelling van de Brigademannen. Meer dan 45 Duitse krijgsgevangenen werden afgevoerd.
Onze brigade verloor hier 12 man, waarvoor er nu een herdenkingsmonument is in Hedel waar onze ceremonie heeft plaatsgevonden.
Vrijwel het hele dorp Hedel is bij deze aanval verwoest.

Beëdiging en koorduitreiking

Bij aankomst in Hedel konden wij ook nog een drankje nuttigen en de overige spullen die we droog wilden houden wegleggen.
Hierna moesten we opstellen om met de ceremonie aan te vangen.

Opstelling bij de beëdiging

We werden door het dorp afgemarcheerd naar het monument, waar de familieleden, oud-strijders, dorpsbewoners, scholieren van de plaatselijke basisschool en overige aanwezigen al waren.
Nadat de nieuwe militairen de eed of belofte hadden afgelegd gingen we over naar de koorduitreiking.
Deze werd uitgereikt door vier oud-strijders die hebben gevochten voor onze vrijheid in de Tweede Wereldoorlog. Zij werden ondersteund door de scholieren van de plaatselijke basisschool.
Nadat iedereen het koord in ontvangst had genomen deden we een heildronk op het regiment met een glaasje Calvados.
Aansluitend kwam de ceremonie ten einde en werd het Fuselierslied gespeeld en uiteraard mee gezongen.

Vaandelwacht bij de beëdiging

Natmaken

Na de ceremonie werden we terug afgemarcheerd naar de haven en kregen we een reddingsvest toegewezen.
Onder het toezicht van de familieleden, oud-strijders, scholieren en overige aanwezigen mochten we het water in om ons koord nat te maken.
Dit is een traditie binnen het regiment die iedereen heeft ondergaan.
Toen we het water uitkwamen werd er een rij gevormd door de aanwezigen om ons te feliciteren met het behalen van het invasiekoord.

Na ons zelf te hebben omgekleed kregen we een kop warme soep om ons weer warm te maken.
Aansluitend mochten we nog een drankje nuttigen in het dorpshuis, waar de familieleden en overige genodigden aanwezig waren.
Hierna vertrok de bus richting Oirschot en was onze dag ten einde.

Bloemengroet

Tekst: Sergeant-majoor der Fuseliers Wiel Donkers, CSM D Compagnie

Op 10 januari is in onze eigen Regimentsmess Congleton weer de bloemgroet gehouden. Deze herdenking wordt sinds een aantal jaar uitgevoerd en vindt plaats de middag voor de Regimentsjaardag. Hierbij worden de Fuseliers herdacht welke in actieve dienst zijn overleden. Van de collega's die zijn heengegaan hangt een foto in het Congleton. Traditiegetrouw wordt bij binnenkomst in het Congleton een kaarsje aangestoken.

Waardig stiltemoment

De bloemengroet werd bezocht door een grote groep nabestaanden, tevens waren alle eenheden vertegenwoordigd. Na ontvangst met koffie heeft onze bataljonsadjudant het woord genomen en de aanwezigen toegesproken. Geestelijk verzorger Dominee Teun de Ridder heeft de aanwezigen in gedachte meegenomen door een gedicht voor te dragen en gezamenlijk kaarsen aan te steken. Na een waardig stiltemoment kregen de aanwezige relaties een bos bloemen aangereikt als blijk van waardering voor hun aanwezigheid. Het geheel is op ontspannen manier afgesloten met een hapje en een drankje. We mogen als eenheid terug kijken op een geslaagde middag, waarin we hebben laten zien dat deel zijn van het bataljon meer is dan een werkrelatie. Eens een Fuselier altijd een Fuselier.

Onthulling Alwin Roosenburgpad

Voorafgaande aan de bloemengroet is bij de Delta Compagnie het Alwin Roosenburgpad onthuld. Alwin is in de functie van groepscommandant Anti Tank overleden. Na het onwel worden bij de militaire sport is hij na een kort ziekbed op 1 januari 2016 heengegaan. Zijn verlies is door de Delta Compagnie destijds als zeer intens ervaren. De gehele compagnie was aanwezig bij de uitvaart en de kist werd gedragen door zijn peloton in ceremonieel tenue. Het contact met de familie Roosenburg is sindsdien warm en vertrouwd. Met het onthullen van het straatnaambord door de partner van Alwin is er een blijvende band ontstaan. Als de Springbokken met lekker weer buiten op hun terras zitten kijkt Alwin over hun schouder mee en hoort hij er nog steeds bij.

Enhanced Forward Presence (eFP)

Tekst: Fuselier der Eerste Klasse G.A.C.E. Lapré, Sectie S2

EFP

Naar aanleiding van de Russische activiteiten op De Krim en in Ukraine is tijdens de NAVO-top in Warschau in juli 2016 besloten tot de oprichting van de Enhanced Forward Presence (eFP). De inzet van vooruitgeschoven, multinationale eenheden is bedoeld ter verdediging van het NAVO-bondgenootschappelijk grondgebied en nadrukkelijk niet bedoeld om een conflict op te zoeken. De oprichting van de eFP is een uitdrukking van de bondgenootschappelijke solidariteit en geeft invulling aan een geloofwaardige afschrikking.
EFP betreft een proportionele en defensieve inzet van vier multinationale battlegroups welke zijn ontplooid in Estland, Letland, Litouwen en Polen. Het personeel van eFP roteert elk half jaar.

Multinationale Battlegroup

Nederland maakt deel uit van de multinationale battlegroup in Litouwen onder leiding van Duitsland. Deze multinationale battlegroup telt zo'n 1300 militairen en bestond in 2018 uit België, Duitsland, Luxemburg, Nederland, Noorwegen, Tsjechië en IJsland.

De multinationale battlegroup in Litouwen is gelegerd in Rukla en onder bevel gesteld aan de Litouwse Iron Wolf Brigade. Hiermee wordt ook een trainingsprogramma doorlopen om zo voorbereid te zijn op een eventuele inzet ter verdediging van de NAVO.

De multinationale battlegroup in Litouwen is opgebouwd uit een hoofdkwartier, een stafcompagnie, drie tot vier gevechtscompagnieën, verschillende gevechtsondersteunende eenheden en een logistieke compagnie. Het merendeel van de Nederlandse bijdrage aan deze battlegroup omvat een gevechtscompagnie en staffunctionarissen voor de stafcompagnie. 17 Painfbat GFPI levert gedurende 2019 deze Nederlandse bijdrage.

Charlie Compagnie gesettled in winters Litouwen

Tekst: Eerste-luitenant der Fuseliers Roël, PC zware wapens peloton en Tweede-luitenant Post, Forward Observer

Enhanced Forward Presence Litouwen

Van januari tot juli 2019 is de Charlie Compagnie uitgezonden naar Litouwen in het kader van de enhanced Forward Presence(eFP). Deze inzet in NAVO-verband is gericht op het tonen van solidariteit met de Baltische Staten en Polen en onderstreept de waarde die de NAVO hecht aan collectieve verdediging. De Nederlandse bijdrage bestaat uit één infanteriecompagnie met enablers zoals genie en mortieren, een stafelement, een logistieke eenheid en diverse andere functionarissen. Samen met een Duits tankeskadron en een Tsjechische infanteriecompagnie vormen zij de eFP Battlegroup Litouwen, met Duitsland als Framework Nation.

Indien noodzakelijk wordt deze Battlegroup ingezet ter verdediging van het Litouws grondgebied. Om hier op voorbereid te zijn heeft de Charlie Compagnie gedurende een jaar een intensief opwerktraject in het campagnethema Combat doorlopen. Onder meer in de Marnewaard, Klietz en het befaamde Gefechtsübungszentrum Altmark heeft de

compagnie zich ontwikkeld tot een volwaardig team en zich met name gefocust op het geïntegreerd vechten met infanterie, genie en vuursteun.

Na dit intensieve opwerktraject konden de 'Charlie beren' genieten van een welverdiend kerstverlof, die voor de meesten bestond uit drie weken. Tijdens dat verlof waren velen toch al stiekem aan het aftellen naar het vertrek, dat begin januari gepland stond

Vertrek & eerste indrukken

Nadat het voordetachement al een week eerder was vertrokken voor de noodzakelijke 'Handover-Takeover' (HOTO)-momenten was het voor het hoofddetachement dan eindelijk zover. Op een voor velen veel te vroeg tijdstip melden op Vliegbasis Eindhoven. De laatste momenten samen met geliefden, succeswensen van Commandant 13e Brigade, Brigade-generaal Koot, uiteraard het nuttigen van een glas calvados van de bataljonsadjudant en dan richting de check-in.

Nadat we geland waren in Kaunas werden we opgevangen door onze CC en CSM en verplaatsten we met bussen naar de kazerne Rukla Barracks. Hier werden we welkom geheten in de compagniesbar. Het was tijd geworden om ons langzaam te gaan settelen. Al snel werd het ons duidelijk dat er ruim voldoende faciliteiten aanwezig waren om ons te vermaken. Zo zijn er verschillende sportgelegenheden buiten en binnen en verschillende ontspanningsruimtes met de bekende spellen zoals tafeltennis, tafelvoetbal, darten, gezelschapspelen, televisies etc. Ook zijn de legeringskamers groot genoeg om voldoende privacy te hebben voor de komende zes maanden.

Oefenprogramma snel van start

Buiten dat we onszelf hier al snel thuis voelden hebben we een uitdagend programma weggezet voor het Charlie-team. Dit omdat het onze doelstelling is om zowel als mens en als militair te groeien in deze tijd. Hier biedt het land Litouwen ook meer dan voldoende mogelijkheden voor. Zo zijn we in week 3 de ongerepte Litouwse natuur gaan verkennen en hebben we een koudweertraining gedaan. Het weer was net onder het vriespunt en ook was er voldoende sneeuw. Vervolgens zijn we onder leiding van een aantal koudweerinstructeurs getraind in o.a. de volgende onderwerpen: het bouwen en verblijven in een zogenaamde "gappa huk" (een geïmproviseerd arctisch onderkomen), schieten met Lap-

landers en Leki's, navigeren en als sluitstuk heeft een ieder een "wakduik" gedaan.

Na terugkomst op de kazerne moesten we vervolgens direct de voorbereidingen opstarten voor de zogenaamde HOTO-ceremonie. De transfer of authority tussen de afzwaaiende commandant van de eFP battlegroup Litouwen rotatie 4 en de nieuwe commandant van rotatie 5. Er waren verschillende hoogwaardigheidsbekleders waaronder de premier van Litouwen en de Duitse Minister van Defensie. Vanuit Nederland was onze eigen brigadegeneraal aanwezig

samen met zijn brigadeadjudant en een afvaardiging vanuit DOPS. Buiten de ceremonie was er ook een zgn. 'static show' waarin alle voertuigen van de battlegroup ten toon gesteld waren. Onze eigen Mercedes-Benz CDI met opgebouwd Spike affuit trok hierin zeker de aandacht van de hoogwaardigheidsbekleders.

Tussen dit alles door hebben we ook al verschillende schietmomenten gehad. De schietbanen zijn hier letterlijk om de hoek en er zijn veel mogelijkheden om het niveau 1 schieten enorm te gaan verbeteren. Dus zijn alle colt-, minimi- en glock-schutters al aan de "bak" geweest om hun skills en drills te verbeteren. Ook proberen we veel gemeenschappelijk te sporten. Zo hebben we drie keer per week compagniessport. Ondanks het winterse klimaat gaat het prima om buiten te sporten en hebben we al verschillende "terreinwerk"-lessen ondergaan, maar ook zijn we naar een groot en modern zwembad in Kaunas geweest en hebben we aan militaire zelfverdediging gedaan.

Tevens proberen we te leren van onze coalitiepartners en van de Litouwers zelf. Zo hebben we een "ice breaker" gehad met officieren van de Litouwse "Iron Wolf brigade" en proberen we momenten en kansen te onderkennen om van elkaar te leren. Zo is het FST (Fire Support Team) op pad geweest met een internationale mix van vuursteunpersoneel om gezamenlijk Close Air Support-procedures te beoefenen met vliegtuigen van de Litouwse luchtmacht. Ook zijn we met een afvaardiging van het bataljon en ons team naar de Nederlandse ambassade in Vilnius geweest. Hier werden we in een informele setting welkom geheten door de ambassadeur, haar militaire adviseur en de defensie- attaché. Verder kregen we van hen een presentatie over de huidige politieke en militaire situatie in het land. Dit was een erg interessante avond die ons inzicht in het conflict in de regio heeft vergroot.

Toekomst

In week 7 en 8 hebben we een training in het grootste oefengebied van de Baltische staten, Pabrade. Middels een roadmove gaan we honderdvijftig kilometer verplaatsen richting het oosten om vervolgens op niv 1, 2 en 3 het eerste thema van de missie te gaan vervullen, namelijk het defensieve optreden. Er staat wederom een uitdagend programma op ons te wachten met verschillende LFX en FTX momenten geïntegreerd met de Genie, GNK, mortieren en het FST. Op deze manier proberen we ons niveau van het afgelopen jaar vast te houden en te verbeteren. Na die oefening gaan we verder met het offensieve optreden en staan de eerste recuperatieverloven alweer gepland. Uiteindelijk is de climax van het oefenprogramma de oefening 'Iron Wolf', waarin we onder leiding van de Litouwse brigade grootschalig gaan oefenen.

Al met al hebben we een drukke eerste periode achter de rug waarin een ieder is uitgedaagd om op zijn of haar eigen niveau stappen te zetten om een beter mens en militair te worden dan dat we al zijn en kijken we ontzettend uit naar de rest van onze tijd in Litouwen.

Nieuwjaarscross

Tekst: Lieke Appelhof

7 januari, de dag na het kerstverlof, was volgens traditie de nieuwjaarscross. Generaal de Jong sprak de brigade voorafgaand aan de cross toe. Ook werden de trofeeën voor beste sportman en sportvrouw uitgereikt.

Invasiekoord

De Rhinobokaal was in handen van de Fuseliers, deze werd weer terug gegeven aan de brigadecommandant. Onder het motto "eens een Fuselier, altijd een Fuselier" draagt de Rhinobokaal voortaan het Invasiekoord. Deze werd door een oehoe overhandigt aan Bataljonsadjudant van de Wijngaard, die het samen met Overste Gorissen aan 'Bokaaltje' bevestigde.

Na de cross stond er voor heel de brigade erwtensoep en oliebollen klaar. Een goed begin van het nieuwe jaar, 2019.

Regimentsjaardag 2019

Tekst: Lieke Appelhof

11 januari vond volgens traditie de Regimentsjaardag plaats. Op deze dag herdachten en vierden we het 78-jarig bestaan van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene. Hierbij waren aanwezig; de compagnieën, met uitzondering van de Charlie Compagnie i.v.m. hun inzet in Litouwen; de oud-strijders, veteranen en oud-gedienden van ons Regiment; de collega's van ons Belgische zuster-regiment "Bevrijding-5e Linie" en alle overige genodigden. De kravatten voor de missies RSM en LRRP werden aan de bataljonsuitzendvlag en compagniesrichtvlaggen van de Alpha en Delta Compagnie gehecht.

Op de bataljonsàppelplaats, bij het monument, stonden alle aanwezigen stil bij de ons ontvallen regimentsgenoten. Dit werd gedaan door een bijzonder bataljonsappèl met kranslegging. Deze krans werd door Generaal-majoor b.d. Hemmes en Bataljonscommandant Luitenant-kolonel Gorissen gelegd. Het appèl werd geleid door paradecommandant Majoor Luijten. Regimentskapitein Van Beek las de lijst met overleden regimentsgenoten voor. Ook ons vaandel met vaandelwacht was aanwezig.

Invasiekoord

Tijdens het appèl werd door Luitenant-kolonel Gorissen bekend gemaakt dat het invasiekoord, op voordracht van de oud-strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene, ook toegekend wordt aan alle militairen die tussen 1945 en 1982 registratief ingedeeld zijn geweest bij het Regiment Prinses Irene. Dit staat voor een tastbare blijk van waardering aan alle militairen die tussen 1945 en 1982 hebben gediend bij het Regiment, inbegrepen alle missies in deze periode.

Uitreiking

Generaal-majoor b.d. Hemmes overhandigde het eerste invasiekoord aan Harry Vleeming, de oud-voorzitter van de VOSIB. Dhr. Vleeming hield een mooie, indrukwekkende toespraak, nadat hij het invasiekoord in ontvangst had genomen.

LRRPTG-4

Voor de genodigden was er een bediende lunch in de eetzaal. Hier werd de missie LRRPTG-4 (Mali) officieel afgesloten. Overste Gorissen overhandigde een houten kunstwerk en de vlag van de uitzending –ongewassen met het woestijnzand erop- aan het museum. Verder werd het overige geld uit de kas geschonken aan VVVGFPI. Na de lunch werd er een rondleiding door het museum verzorgd door de vrijwilligers.

Sport en tradities

Na het bataljonsappèl was het tijd voor de diverse sportactiviteiten. In de ochtend startte de sportdag traditioneel met de Generaal Hemmes Cross. In de middag volgden de onderdelen schieten, all-terrain-march (ATM), zaalvoetbal en volleybal.

Aan het eind van de sportdag werden op de bataljonsappèlplaats de prijzen uitgereikt. De Alfa Compagnie won de Generaal Hemmes Cross. Het volleybal werd gewonnen door de Delta Compagnie. De Bravo Compagnie sleepte de eerste plek weg bij het zaalvoetbal. De ATM werd gewonnen door de Delta Compagnie, hierbij kregen zij de Kolonel Herbrink Trofee. En ook de schietwedstrijd werd gewonnen door de Delta Compagnie.

Regimentsborrel

De dag werd afgesloten met een regimentsborrel. Het was weer een geslaagde regimentsjaardag.

Volo et Valeo!

Sinterklaasfeest 2018

Tekst: Lieke Appelhof

Naast alle tradities van het 17e kan uiteraard de eeuwenoude traditie van het Sinterklaasfeest niet ontbreken. 4 december 2018, hebben wij dit dan ook met het hele bataljon en Sinterklaas gevierd.

Aftrap

Het evenement werd in de middag afgetrapt met een bataljonsappèl. Hierbij werd Sinterklaas samen met vijf zwarte pieten bovenop een viertonner de appèlplaats op gereden.

Sinterklaasliedjes

De Sint riep om de beurt wat Fuseliers naar voren, zij kwamen uit zowel de compagnieën als de bataljonsstaf. Hij vroeg naar verhalen die hij over hen had gehoord in het afgelopen jaar. Omtrent deze gebeurtenissen kregen de Fuseliers die naar voren moesten komen een cadeau, wat typerend was voor hen. Dit verschilde van een nieuw koffieapparaat, plakband en flipovers, parfum tot babycadeautjes. Deze Fuseliers zongen een sinterklaasliedje en uiteraard werd het Fuselierslied met zijn allen gezongen.

Rijstmaaltijd

Aansluitend stond er voor iedereen een lekkere rijstmaaltijd klaar. Onder het genot van een drankje stond de saamhorigheid en het Fuseliersgevoel bij de maten centraal. 's Avonds was er een loterij met prijzen voor de aanwezigen. Al met al was het een geslaagd samenzijn en tevens een afsluiting van het jaar met het gehele bataljon. Een jaar waarin veel gedaan is en ook veel geoefend is voor de inzet in Litouwen, waar de Charlie Compagnie in januari 2019 heen zal gaan. Het was dan ook voorlopig de laatste keer dat het bataljon compleet was.

Volo et Valeo!

Pantserbestrijding als specialisme

Tekst: Fuseliers LRAT: Martijn v Halderen, Raoul Oosterveen en Colin Massaar.

SOB 2018

Met de toegenomen dreiging vanuit het oosten is er een duidelijke taak weggelegd voor de antitank-pelotons. De Long Range Anti Tank (LRAT)-pelotons van de Delta Compagnie hebben deelgenomen aan de SOB3 2018 om hun specialisme te trainen.

Programma

Zondag 18 november '18 vertrokken we met de Delta Compagnie naar Bergen. De week zou in het teken staan van het schieten met verschillende wapensystemen, denk hierbij aan Spike, Panzerfaust, KKW en .50 Inch. Het schieten vond plaats bij dag en duister, het beloofde een mooie week te worden.

De maandag stond vooral in het teken van het schieten met de .50 vanaf de Fennek. Hierbij werd het nieuwe personeel basisschutter en de overigen konden hun schietvaardigheid verbeteren. Ook werd het voorwaarts en achterwaarts verplaatsen tijdens contact met de voertuigen beoefend.

Certificeren

Dinsdag, certificeren op niveau 2. Te voet voorwaarts met de groep en zo de verschillende drills beoefenen, zoals contactaanname, ontplooien, voorwaarts gaan en het afbreken. In de avond werd de schietdag hervat met dezelfde drills bij duister. Zo werd er ook getraind en het niveau gemeten tijdens het gebruik van de nachtzichtmiddelen. Uiteindelijk bleek een ieder gecertificeerd te zijn aan het einde van de dag.

Bereden optreden

Op woensdag vonden de bereden scenario's plaats. Tactisch verplaatsen met de Fenneks in secties, contact aangaan, doelen uitschakelen en het afbreken. Omdat dit in samenwerkingsverband was tussen twee voertuigen, kwamen de skills en drills op alle niveaus aan de orde. Ook het samenspel tussen de chauffeur, schutter en commandant werd tot in de puntjes beoefend. Tevens vond er een scenario plaats waarbij een Spike-schot zou plaatsvinden. Een tactische verplaatsing naar een voertuigopstelling. Bij de opstelling aangekomen stegen een commandant en schutter uit en namen een opstelling tussen de voertuigen in. Het doelaanbod was een tank op 1250m en door middel van een Spike-raket werd deze uitgeschakeld. Dit was natuurlijk een spectaculair moment en het hoogtepunt van de week.

Panzerfaust

De laatste schietdag vingen we aan bij een anti-tank baan om daar verschillende type's panzerfaust te verschieten. We schoten sub kalibers, TP's en HEAT's, dit maakte bij een hoop jongens indruk.

Terugreis

Op vrijdag was het vroeg opstaan, het gebouw opleveren en terug naar Oirschot met de bus. Het was een leerzame week, vooral voor de nieuwe jongens die een hoop nieuwe dingen hebben geleerd.

Na een verdiend weekendverlof hebben we het onderhoud uitgevoerd en zijn we verder gegaan met ons O&T programma. De komende tijd richten we ons op het behalen van het embleem pantserbestrijding. Een mooie doelstelling voor ons als specialisten, we zullen het embleem met trots dragen.

Verkennersopleiding 17 Verkenningspeloton

Tekst: Eerste-luitenant Merriënboer, PC Verkenningspeloton

Wij, het 17e Verkenningspeloton, hebben deelgenomen aan de verkennersopleiding te Amersfoort. Door de recente uitzending en de personele wisselingen is er ervaring en kennis verloren gegaan. Met de opleiding wordt er een stevig fundament gelegd, dat de komende jaren kan worden uitgebouwd.

Fennek algemeen

De eerste drie weken stonden in het teken van "Fennek Algemeen". Denk hierbij aan de basiskennis van het voertuig zelf. In dit gedeelte van de opleiding hebben we alle basisgegevens besproken en behandeld. Dit was de eerste week

en afsluitend zijn wij door middel van een PVB (proeve van bekwaamheid) getoetst. De tweede en derde week stonden in het teken van "Fennek gevorderd ".

Dit was best pittig, de Fennek is een ingewikkeld apparaat met vele systemen. We hebben deze één voor één doorgenomen. Denk hierbij aan; hydraulische systeem, elektrisch systeem, pneumatisch systeem en motorcompartiment. Na twee weken moest een ieder alle benamingen van de onderdelen in het voertuig benoemen en de werking uit kunnen leggen.

Om zo nu en dan wat afwisseling te hebben waren er gedurende de week ook een aantal praktijkmomenten zoals, VEM (verhoog eigen mobiliteit) dit wil zeggen dat als je je voertuig vast hebt gereden, je met eigen middelen jezelf eruit kunt bevrijden en een eventuele opdracht voort kan zetten. Verder hebben we nog met de BAA Kop gestoeid, (dit is het primaire waarneming middel van de Fennek , met de BAA kop heb je gedurende zowel de dag als de nacht goed zicht). Ook hebben we de BAA meermalen afgebouwd van het voertuig ingezet. Na deze eerste drie weken hebben het eerste gedeelte positief afgesloten met een eindejaarsborrel met het gehele peloton, aansluitend hebben we genoten van het kerstverlof.

Tactisch gedeelte

Na het verlof zijn we overgegaan op het tactische gedeelte van de opleiding.

Wat we hierin allemaal behandeld hebben is de manier van waarnemen met de middelen die we hebben, 6x42, Swaroffski, BAA, Lion, warmtebeeld .50 , HV(nachtzicht) -middelen. We hebben geleerd hoe we het beste camouflage kunnen aanbrengen, afhankelijk van het terrein, met behulp van een draperie (dit zijn drie camouflagenetten die op een bepaalde manier om het voertuig worden gespannen, zodat het voertuig minder snel opvalt in het terrein). Verder hebben we verschillende puntverkenningen uitgevoerd op diverse POI's (Point of interest). Hierbij hebben we les gekregen van de Genie, over hoe je met een bepaalde tabel de MLC (military load capacity) -waarde van een brug kan bepalen. Dit is relevant voor ons optreden, om te kunnen onderkennen of de hoofdmacht over een bepaalde route kan rijden of niet. Verder hebben we de missies 00, 01 en 02 uitgevoerd. Wat hier in terugkwam was FPOL, (Forward passing of lines), in het verleden bekend als de BGT "Voorwaarts Doorschrijden".

We hebben tijdens deze oefening verschillende waarnemingsposten gedraaid, bij het begin was het best basic en daarna steeds verder uitgebreid, dit door de input van instructeurs. Verder hebben we 'contact houden vijand' uitgevoerd in de strook, dit houdt in dat je op verschillende punten een sensor bent voor de hogere commandant om zo de route van de vijand in kaart te kunnen brengen. Aangezien we de opmars van de vijand in kaart hadden gebracht, kregen we de opdracht om de RPOL (Rear passing of lines, het oude achterwaartse doorschrijden) uit te voeren. vervolgens zijn we terugverplaatst naar de Bernard Kazerne en hebben daar het 'onderhoud na gebruik' uitgevoerd.

Na een korte voorbereidingsperiode in Oirschot zijn we verplaatst naar het Duitse Klietz. Hier zijn we ingezet als bataljonsverkenners en hebben we als eenheid 4.9 kunnen laten zien wat we geleerd hebben.

Aanvraagprocedure invasiekoord

Op 11 januari 2019 heeft de Regimentscommandant – op voordracht van de oud-strijders KNBPI – besloten dat het invasiekoord wordt toegekend aan alle militairen die tussen 1945 en 1982 registratief zijn ingedeeld geweest bij het Garde Regiment Fuseliers Prinses Irene. Het besluit is een tastbare blijk van waardering, versterking van onderlinge verbondenheid en verbroedering tussen alle regimentsgenoten. De prioriteit bij het uitreiken van de invasiekoorden ligt bij de Indië-bataljons. Op 1 februari heeft hiervoor een aparte koorduitreiking plaats gevonden.

De omvang van de uit te reiken koorden aan Fuseliers na de Indiëperiode en tot 1982 is voor de regimentscommandant op dit moment onbekend. Daarom zal eerst een inventarisatie plaatsvinden, zodat de omvang en interesse van deze groep kan worden vastgesteld.

Valt u binnen de groep nieuwe koordgerechtigden zoals in de dagorder vermeld is, en bent u geïnteresseerd om het koord te ontvangen, meldt u zich dan aan door het insturen van:

- Uw voorletters en achternaam;
- Uw adresgegevens;
- Een telefoonnummer waarop u bereikbaar bent;
- Periode waarin u bij het Regiment Prinses Irene heeft gediend;
- De rang die u in deze periode had;
- Uw eventuele huidige rang of de eindrang waarmee u de dienst heeft verlaten;
- Een bewijs van uw diensttijd bij het Regiment Prinses Irene, bijvoorbeeld:
  - Proces verbaal van beëdiging
  - Militair paspoort
  - Aanstellingsbrief
  - Koninklijk besluit (Aanstelling Garderegiment)

U kunt de bovenstaande gegevens insturen naar **P19663@mindef.nl** o.v.v. **Inventarisatie Invasiekoorden**

DAGORDER

AAN HET GARDEREGIMENT FUSELIERS PRINSES IRENE

OP 19 MAART 1945 ONTVINGEN ALLE MILITAIREN VAN DE KONINKLIJKE NEDERLANDSE BRIGADE PRINSES IRENE, DIE VANAF DE LANDING OP HET VASTELAND VAN EUROPA IN 1944, TOT HET BEREIKEN VAN DE NEDERLANDSE GRENS, ONAFGEBROKEN TOT HET OPERATIEVE DEEL VAN DE BRIGADE BEHOORDEN, OP VOORDRACHT VAN DE BEVELHEBBER DER NEDERLANDSE STRIJDKRACHTEN, LGEN PRINS BERNHARD DER NEDERLANDEN, HET INVASIEFLUITKOORD UITGEREIKT.

HET INVASIEKOORD, IN DE KLEUREN ORANJE EN NASSAUBLAUW, GOLD ALS PERSOONLIJKE HERINNERING AAN DE VELDTOCHT EN WAS DERHALVE NIET OVERDRAAGBAAR. NADAT DE LAATSTE IRENEMAN IN 1979 DE ACTIEVE DIENST VERLATEN HAD, WERD OP VOORDRACHT VAN DE OUD-STRIJDERS DOOR DE MINISTER VAN DEFENSIE GOEDGEVONDEN DAT HET INVASIEKOORD VANAF 1982 WERD UITGEREIKT AAN HET PARATE BATALJON VAN HET GARDEREGIMENT FUSELIERS PRINSES IRENE.

VANDAAG, OP 11 JANUARI 2019, WORDT HET INVASIEKOORD, OP VOORDRACHT VAN DE OUD-STRIJDERS VAN DE KONINKLIJKE NEDERLANDSE BRIGADE PRINSES IRENE, OOK TOEGEKEND AAN ALLE MILITAIREN DIE TUSSEN 1945 EN 1982 REGISTRATIEF INGEDEELD ZIJN GEWEEST BIJ HET REGIMENT PRINSES IRENE.

MET DE UITREIKING VAN HET INVASIEKOORD WIL IK EEN TASTBARE BLIJK VAN WAARDERING GEVEN AAN ALLE MILITAIREN DIE TUSSEN 1945 EN 1982 HEBBEN GEDIEND BIJ HET REGIMENT, INBEGREPEN ALLE MISSIES IN DEZE PERIODE.

DOOR HET TOEKENNEN VAN HET INVASIEKOORD AAN ALLE LEDEN VAN ONS REGIMENT, HOOP IK OP EEN VERSTERKING VAN DE ONDERLINGE VERBONDENHEID EN VERBROEDERING TUSSEN ALLE BOVENGENOEMDE GELEDINGEN BINNEN HET REGIMENT, ZONDER DAARBIJ REGIMENTSGENOTEN UIT TE SLUITEN.

DE REGIMENTSCOMMANDANT VAN HET
GARDEREGIMENT FUSELIERS PRINSES IRENE

H. GORISSEN
LUITENANT-KOLONEL DER FUSELIERS

OIRSCHOT, 11 JANUARI 2019

Uitreiking Invasiekoord aan Indië-veteranen

1 Februari 2019
Generaal-majoor Hemmes reikt, onder het toeziend oog van Regimentscommandant Overste Haran Gorissen, postuum het Invasiekoord uit aan alle gesneuvelde Indië-veteranen.